

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (druhého rozšířeného senátu)

10. listopadu 2021 *

„Rozhodčí doložka – Mezinárodní civilní zaměstnanci mezinárodních misí Evropské unie –
Přijetí na smluvním základě – Po sobě jdoucí pracovní smlouvy na dobu určitou – Návrh na
překvalifikování všech smluvních vztahů na smlouvu na dobu neurčitou – Žaloba pro porušení
smluvních povinností – Žaloba na určení mimosmluvní odpovědnosti“

Ve věci T-602/15 RENV,

Liam Jenkinson, s bydlištěm v Killarney (Irsko), zastoupený N. de Montigny, advokátkou,

žalobce,

proti

Radě Evropské unie, zastoupené A. Vitrem a M. Bishopem, jako zmocněnci,

Evropské komisi, zastoupené B. Monginem, D. Bianchim a G. Gattinarou, jako zmocněnci,

Evropské službě pro vnější činnost (ESVČ), zastoupené S. Marquardtem, R. Spáčem
a E. Orgován, jako zmocněnci,

a

Eulex Kosovo, se sídlem v Prištině (Kosovo), zastoupené E. Raoult, advokátkou,

žalovaným,

jejímž předmětem je zaprvé návrh založený na článku 272 SFEU znějící na překvalifikování všech
pracovních smluv žalobce na smlouvu na dobu neurčitou a na náhradu smluvní újmy, která mu
údajně vznikla ze stávající situace, a zadruhé návrhy založené na článcích 268 a 340 SFEU znějící
na určení mimosmluvní odpovědnosti Rady, Komise a ESVČ, případně mise Eulex Kosovo,

TRIBUNÁL (druhý rozšířený senát),

ve složení M. van der Woude, předseda, V. Tomljenović, F. Schalin, P. Škvařilová-Pelzl
(zpravodajka) a I. Nömm, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: L. Ramette rada,

* Jednací jazyk: francouzština.

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 8. července 2020,
vydává tento

Rozsudek

I. Skutečnosti předcházející sporu

- 1 Žalobce, Liam Jenkinson, irský státní příslušník, byl nejprve od 20. srpna 1994 do 5. června 2002 zaměstnáván na základě různých po sobě jdoucích smluv na dobu určitou pozorovatelskou misí Evropské unie v Jugoslávii, která byla zřízena memorandem o porozumění podepsaným v Bělehradě dne 13. července 1991 a zprvu označována jako „pozorovatelská mise Evropského společenství (ECMM)“, načež byla společnou akcí Rady 2000/811/SZBP ze dne 22. prosince 2000 o Pozorovatelské misi Evropské unie (Úř. věst. 2000, L 328, s. 53) přejmenována na „pozorovatelskou misi Evropské unie (EUMM)“. Mandát ECMM a posléze EUMM byl několikrát prodloužen, naposledy do 31. prosince 2007 společnou akcí Rady 2006/867/SZBP ze dne 30. listopadu 2006, kterou se prodlužuje a mění mandát Pozorovatelské mise Evropské unie (EUMM) (Úř. věst. 2006, L 335, s. 48).
- 2 Následně byl žalobce zaměstnáván od 17. června 2002 do 31. prosince 2009 na základě řady smluv na dobu určitou policejní misí Evropské unie v Bosně a Hercegovině (EUPM), která byla zřízena společnou akcí Rady 2002/210/SZBP ze dne 11. března 2002 o policejní misi Evropské unie (Úř. věst. 2002, L 70, s. 1; Zvl. vyd. 18/01, s. 278). Mandát EUPM byl několikrát prodloužen, naposledy do 30. června 2012 rozhodnutím Rady 2011/781/SZBP ze dne 1. prosince 2011 o policejní misi Evropské unie (EUPM) v Bosně a Hercegovině (Úř. věst. 2011, L 319, s. 51).
- 3 Nakonec byl zaměstnáván od 5. dubna 2010 do 14. listopadu 2014 v misi Eulex Kosovo v rámci jedenácti po sobě jdoucích smluv na dobu určitou uzavřených v případě prvních devíti s vedoucím mise Eulex Kosovo a, pokud jde o poslední dva, se samotnou misí. Mise Eulex Kosovo byla zřízena společnou akcí Rady 2008/124/SZBP ze dne 4. února 2008 o Misi Evropské unie v Kosovu na podporu právního státu (EULEX KOSOVO) (Úř. věst. 2008, L 42, s. 92). Byla opakovaně prodlužována, mj. do 14. června 2016 rozhodnutím Rady 2014/349/SZBP ze dne 12. června 2014, kterým se mění společná akce 2008/124/SZBP (Úř. věst. 2014, L 174, s. 42).
- 4 Během platnosti desáté smlouvy uzavřené s misí Eulex Kosovo, která se vztahovala k období od 15. června do 14. října 2014, byl žalobce dopisem vedoucího mise ze dne 26. června 2014 (dále jen „dopis ze dne 26. června 2014“) informován, že v návaznosti na rozhodnutí o restrukturalizaci mise přijaté členskými státy dne 24. června 2014 bude pracovní místo, které zastával od svého přijetí k misi, po 14. listopadu 2014 zrušeno, a jeho smlouva tedy nebude po tomto datu obnovena. Poslední, jedenáctá, smlouva na dobu určitou tudíž byla mezi žalobcem a Eulex Kosovo uzavřena na období od 15. října do 14. listopadu 2014.
- 5 S výjimkou poslední smlouvy obsahovaly všechny smlouvy uzavřené žalobcem v souvislosti se svou činností v misi Eulex Kosovo rozhodčí doložku určující belgické soudy. Pokud jde o poslední smlouvu, ta v článku 21 obsahuje rozhodčí doložku určující pro spory plynoucí ze smlouvy soud Evropské unie, a to na základě článku 272 SFEU.

II. Řízení před Tribunálem a Soudním dvorem

- 6 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 23. října 2015 podal žalobce projednávanou žalobu proti Radě Evropské unie, Evropské komisi, Evropské službě pro vnější činnost (ESVČ), jakož i misi Eulex Kosovo.
- 7 Tribunál, který usnesením ze dne 9. listopadu 2016, *Jenkinson v. Rada a další* (T-602/15, dále jen „původní usnesení“, EU:T:2016:660), rozhodoval o námitkách nepřipustnosti vznesených žalovanými, se prohlásil za zjevně nepřislušný k rozhodnutí o obou primárně uplatněných bodech návrhových žádání a třetí, podpůrně uplatněný bod odmítl jako zjevně nepřipustný. V důsledku toho Tribunál žalobu v plném rozsahu odmítl.
- 8 V návaznosti na kasační opravný prostředek podaný žalobcem proti původnímu usnesení Soudní dvůr toto rozsudkem ze dne 5. července 2018, *Jenkinson v. Rada a další* (C-43/17 P, dále jen „rozsudek v řízení o kasačním opravném prostředku“, EU:C:2018:531), zrušil a věc vrátil Tribunálu.
- 9 Na základě rozsudku o kasačním opravném prostředku byla žalovaným stanovena na základě čl. 217 odst. 2 jednacího řádu Tribunálu lhůta pro předložení žalobní odpovědi.
- 10 Samostatnými podáními došlými dne 31. října (Komise) a 19. listopadu 2018 (Rada a ESVČ) vznesly tyto účastnice řízení námitky nepřipustnosti.
- 11 Dne 19. listopadu 2018 předložila mise Eulex Kosovo žalobní odpověď.
- 12 Dne 28. ledna 2019 předložil žalobce vyjádření k uvedeným námitkám.
- 13 Dne 5. února 2019 předložil žalobce repliku.
- 14 Dopisem došlým soudní kanceláři dne 12. února 2019 požádal žalobce v souladu s článkem 66 jednacího řádu o odstranění určitých osobních údajů (kromě země bydliště) uvedených v příloze 2 repliky ve vztahu k veřejnosti.
- 15 Dne 21. března 2019 předložila mise Eulex Kosovo dupliku.
- 16 Usnesením prvního senátu ze dne 29. března 2019 si Tribunál vyhradil rozhodnout o námitkách nepřipustnosti spolu s věcí samou. Následně předložily žalobní odpovědi Rada, Komise a ESVČ.
- 17 Dne 18. června 2019 požádal žalobce o povolení předložit repliku za účelem odpovědi na žalobní odpovědi Rady, Komise a ESVČ. Tato žádost obsahovala rovněž návrh na organizační procesní opatření směřující k tomu, aby byla Komise vyzvána k předložení kopie smluv, které podepsala s jednotlivými vedoucími mise Eulex Kosovo (nebo přinejmenším s vedoucím, který byl ve funkci od října do listopadu 2014).
- 18 Dne 21. června 2019 první senát rozhodl, že předložení takové repliky se nepovoluje. Dále vzhledem k tomu, že Komise dne 9. července 2019 předložila kopie smluv, které podepsala s vedoucími mise, kteří byli ve funkci v od 15. června 2014 do 14. června 2015, nebylo namístě k organizačnímu procesnímu opatření požadovanému žalobcem zaujmout stanovisko. Ten se k uvedeným smlouvám vyjádřil ve stanovené lhůtě.

- 19 Dne 6. září 2019 přijal Tribunál (první senát) na návrh soudkyně zpravodajky organizační procesní opatření (dále jen „první organizační procesní opatření“) spočívající v získání vyjádření žalobce k určitým informacím a písemnostem uvedeným v duplice a v její příloze a dále k irským právním předpisům v případě, že by byly v rámci projednávaného sporu použitelné. Žalobce na otázky položené v rámci výše uvedeného organizačního procesního opatření odpověděl nadvakrát, a to 16. a 27. září 2019.
- 20 Dopisem došlým soudní kanceláři dne 27. září 2019 požádal žalobce v souladu s článkem 66 jednacího řádu o anonymizaci všech osobních, rodinných, finančních a daňových údajů uvedených v jednotlivých formulářích předložených misí Eulex Kosovo, jakož i v příloze 2 odpovědi na první organizační procesní opatření ze dne 16. září 2019.
- 21 Z důvodu částečné obměny Tribunálu byla projednávaná věc přidělena nové soudkyni zpravodajce, zasedající v druhém senátu.
- 22 Na návrh druhého senátu Tribunál dne 16. ledna 2020 na základě článku 28 svého jednacího řádu rozhodl o předání věci rozšířenému senátu.
- 23 Rozhodnutím ze dne 21. ledna 2020 rozhodl v důsledku překážky na straně jednoho ze soudců senátu předseda Tribunálu na základě čl. 17 odst. 2 jednacího řádu o tom, že tohoto soudce nahradí on sám.
- 24 Dne 13. března 2020 přijal Tribunál (druhý rozšířený senát) na návrh soudkyně zpravodajky organizační procesní opatření (dále jen „druhé organizační procesní opatření“) spočívající v tom, že vyzval žalobce a žalované, aby odpověděli na různé otázky, což tito učinili dopisem ze dne 30. dubna 2020, pokud jde o žalobce (dále jen „odpověď ze dne 30. dubna 2020“), a čtyřmi samostatnými dopisy ze dne 29. května 2020, pokud jde o žalované.
- 25 Ve své odpovědi ze dne 30. dubna 2020 na otázku, která jej vyzývala k tomu, aby výslovně a jasně upřesnil právní základ druhého bodu návrhových žádání, který byl vznesen primárně, žalobce uvedl, že cílem uvedeného bodu je konstatovat mimosmluvní odpovědnost orgánů na základě článků 268 a 340 SFEU. Žalované byly vyzvány, aby se k uvedené odpovědi případně vyjádřily.
- 26 Dne 11. června 2020 předložil žalobce vyjádření k odpovědím žalovaných na otázky, které jim byly položeny v rámci druhého organizačního procesního opatření (dále jen „vyjádření ze dne 11. června 2020“).
- 27 Čtyřmi samostatnými dopisy ze dne 12. června 2020 předložily žalované svá vyjádření k odpovědi ze dne 30. dubna 2020.
- 28 Dopisem ze dne 25. června 2020, o němž bylo rozhodnuto, že bude založen do spisu, podala mise Eulex Kosovo vyjádření k vyjádření ze dne 11. června 2020.
- 29 Dne 1. prosince 2020 přijal Tribunál (druhý rozšířený senát) na návrh soudkyně zpravodajky organizační procesní opatření (dále jen „třetí organizační procesní opatření“), kterým vyzval žalobce a žalované, aby odpověděly na několik otázek, což učinili dopisem ze dne 23. prosince 2020, pokud jde o Komisi, dopisem ze dne 24. prosince 2020, pokud jde o žalobce, a třemi samostatnými dopisy ze dne 5. ledna 2021, pokud jde o Radu, ESVC a misi Eulex Kosovo.

- 30 Dopisem ze dne 14. ledna 2021 předložil žalobce vyjádření k odpovědi mise Eulex Kosovo na první otázku, která jí byla položena v rámci třetího organizačního procesního opatření (dále jen „vyjádření ze dne 14. ledna 2021“).

III. Návrhová žádání

- 31 Žalobce navrhuje, aby Tribunál:

„1. Pokud jde o práva plynoucí ze soukromoprávní smlouvy:

- překvalifikoval jeho smluvní vztah na pracovní smlouvu na dobu neurčitou,
- konstatoval porušení smluvních povinností žalovanými, zejména pak povinnosti oznámení výpovědi v rámci ukončení smlouvy na dobu neurčitou,

v důsledku toho, v rámci náhrady újmy utrpěné na základě zneužívání po sobě jdoucích smluv na dobu určitou projevující se dlouhodobou nejistotou žalobce a porušení povinnosti oznámení výpovědi v rámci ukončení smlouvy:

- uložil žalovaným zaplatit žalobci náhradu za nedodržení výpovědní lhůty ve výši 176 601,55 eura, stanovenou na základě počtu let služby v misích zřízených [...] [U]ní,
- podpůrně, uložil žalovaným zaplatit žalobci náhradu za nedodržení výpovědní lhůty ve výši 45 985,15 eura, stanovenou na základě počtu let služby [v misi Eulex Kosovo],
- rozhodl, že propuštění žalobce má zneužívající povahu, a v důsledku toho uložil žalovaným zaplatit mu náhradu vyčíslenou *ex aequo et bono* na 50 000 eur,
- konstatoval, že žalované nevystavily dokumenty požadované zákonem při ukončení smlouvy, určené pro správu sociálního zabezpečení, a
- uložil jim zaplatit žalobci částku 100,00 eur za každý den prodlení, počínaje dnem podání této žaloby,
- uložil jim předat žalobci dokumenty související s ukončením smlouvy určené pro správu sociálního zabezpečení,
- uložil žalovaným zaplatit úroky z výše uvedených částek, stanovené na základě belgické zákonné úrokové míry;

2. pokud jde o zneužití pravomoci a diskriminaci:

- prohlásil, že [...] Rada[,] [...] Komise [a ESVČ] zacházely s žalobcem během jeho práce v misích, které zřídily, diskriminačním způsobem, co se týče jeho odměny, důchodových

práv a souvisejících výhod, jakož i co se týče záruky dalšího pracovního uplatnění, aniž to bylo objektivně odůvodněno,

- určil, že žalobce měl být přijat jako dočasný zaměstnanec [...] Rady[,] [...] Komise [nebo ESVČ],
- uložil [Radě, Komisi a ESVČ] nahradit mu újmu způsobenou ztrátou odměny, důchodu, příspěvků a výhod, k níž došlo na základě výše uvedených porušení unijního práva,
- uložil jim zaplatit úroky z těchto částek stanovené na základě belgické zákonné úrokové míry a
- stanovil účastníkům řízení lhůtu pro stanovení uvedené náhrady, která by měla zohledňovat platovou třídu a platový stupeň, do nichž měl být žalobce při přijetí zařazen, průměrný růst odměn, jeho kariérní vývoj a příspěvky, které měl pobírat na základě takové smlouvy dočasněho zaměstnance, a srovnání takto získaného výsledku s odměnou, kterou žalobce skutečně obdržel,

podpůrně:

- konstatoval porušení povinností žalovanými,
- uložil jim nahradit žalobci újmu plynoucí z uvedených porušení, která je *ex aequo et bono* odhadována na 150 000 eur,

a v každém případě:

- uložil žalovaným náhradu nákladů řízení.“

32 Rada navrhuje, aby Tribunál:

- rozhodl, že žaloba je nepřijatelná v rozsahu, v němž směřuje proti ní,
- podpůrně rozhodl, že žaloba je nepřijatelná, jelikož byla podána po uplynutí lhůty,
- ještě podpůrněji určil, že je žaloba neopodstatněná, a
- uložil žalobci náhradu nákladů řízení.

33 Komise navrhuje, aby Tribunál:

- ve vztahu k ní odmítl žalobu jako nepřijatelnou,
- podpůrně zamítl žalobu jako neopodstatněnou a
- uložil žalobci náhradu nákladů řízení.

34 ESVČ navrhuje, aby Tribunál:

- odmítl žalobu jako nepřijatelnou v rozsahu, v němž byla podána po uplynutí lhůty,

- žalobu každopádně odmítl jako nepřípustnou v rozsahu, v němž směřuje proti ní,
- podpůrně zamítl žalobu jako neopodstatněnou a
- uložil žalobci náhradu nákladů řízení.

35 Mise Eulex Kosovo navrhuje, aby Tribunál:

- žalobu odmítl jako nepřípustnou, jelikož byla podána po uplynutí lhůty,
- podpůrně zamítl žalobu jako neopodstatněnou a
- uložil žalobci náhradu nákladů řízení.

IV. Právní otázky

36 Z důvodů uváděných žalobcem je třeba bez dalšího vyhovět jeho žádostem o vypuštění a anonymizaci osobních údajů podaným na základě článku 66 jednacího řádu, tak jak jsou uvedeny v bodech 14 a 20 výše.

A. Úvodní poznámky

37 Úvodem je v zájmu řádného výkonu spravedlnosti třeba nejprve přesně určit právní základ a předmět žaloby, jakož i prvních tří bodů návrhových žádání žalobce. Poté bude připomenut dosah rozsudku v řízení o kasačním opravném prostředku.

1. K právnímu základu a předmětu žaloby, jakož i prvních tří bodů návrhových žádání žalobce

38 Jak shrnul Soudní dvůr v bodě 3 rozsudku v řízení o kasačním opravném prostředku, žalobce svými prvními třemi body návrhových žádání, v podstatě výslovně navrhuje, aby Tribunál:

- překvalifikoval jeho smluvní vztah na „pracovní smlouvu na dobu neurčitou“, konstatoval porušení smluvních povinností žalovanými, zejména pak povinnosti oznámení výpovědi při ukončení smlouvy na dobu neurčitou, určil, že jeho propuštění bylo neoprávněné, a v důsledku toho uložil žalovaným zaplatit mu náhradu újmy utrpěné v důsledku zneužití po sobě jdoucích smluv na dobu určitou, porušení povinnosti oznámení výpovědi a neoprávněného propuštění (dále jen „první bod návrhových žádání“),
- určil, že Rada, Komise a ESVČ s ním zacházely během jeho zaměstnání v mezinárodních misích Evropské unie uvedených v bodech 1 až 3 výše (dále jen „mise“) diskriminačním způsobem, co se týče jeho odměny, důchodových nároků a dalších výhod, rozhodl, že měl být přijat jako dočasný zaměstnanec některé z nich, a uložil jim v důsledku toho nahradit mu tím vzniklou škodu (dále jen „druhý bod návrhových žádání“),
- a podpůrně uložil žalovaným na základě jejich mimosmluvní odpovědnosti nahradit mu škodu vyplývající z porušení jejich povinností.

- 39 V první řadě je třeba bez dalšího rozhodnout o tom, zda musí být uvedená žaloba považována za žalobu na neplatnost podanou na základě článku 263 SFEU, jak implicitně tvrdí Rada, ESVČ a mise Eulex Kosovo, když uplatňují nepřipustnost žaloby z důvodu její opožděnosti.
- 40 V tomto ohledu je třeba uvést, že návrh na zahájení řízení sice obsahuje různé údaje, z nichž by bylo možné usuzovat, že žaloba je přinejmenším zčásti založena na ustanoveních článku 263 SFEU. Na začátku první strany žaloby je tak uveden název „Žaloba na neplatnost a na náhradu škody“ a v bodě 158 žaloby žalobce tvrdí, že „rozhodnutí o neobnovení [jeho smlouvy] je protiprávní a musí být zrušeno“. Kromě toho soupis písemností přiložených k žalobě je nadepsán „Soupis písemností přiložených k žalobě na neplatnost [...]“ a přílohy žaloby jsou označeny jako „příloha číslo [...] k žalobě na neplatnost“.
- 41 Nicméně vedle skutečnosti, že ve svém vyjádření k námitkám nepřipustnosti i v replice žalobce výslovně zpochybňuje, že by podal žalobu na neplatnost, z žaloby v podstatě jasně vyplývá, že navzdory terminologickým nepřesnostem v jeho písemnostech, jak byly uvedeny v bodě 40 výše, neměl žalobce v úmyslu podat žalobu na základě článku 263 SFEU.
- 42 Zprvce první tři body návrhových žádání, které výslovně určují předmět sporu, totiž neobsahují žádný návrh na zrušení jakéhokoli aktu, zejména dopisu ze dne 26. června 2014 nebo rozhodnutí, které by mu tento dopis sdělil. Naopak je třeba konstatovat, že jak je podrobně vylíčeno v bodech 50 až 62 níže, uvedené body návrhových žádání obsahují pouze návrhy na překvalifikování po sobě jdoucích smluv na dobu určitou na smlouvu na dobu neurčitou a návrhy na náhradu újmy z titulu smluvní a mimosmluvní odpovědnosti.
- 43 Zadruhé na rozdíl od toho, co v podstatě tvrdí Rada a ESVČ v námitkách nepřipustnosti, které vznesly, a mise Eulex Kosovo ve své žalobní odpovědi, žalobce nezpochybňuje opodstatněnost neobnovení své smlouvy. Jak totiž výslovně uvedl ve vyjádření k námitkám nepřipustnosti i v replice, nezpochybňuje obecně právo mise Eulex Kosovo ukončit pracovní poměr a nežádá o znovupřijetí na své pracovní místo.
- 44 Zatřetí žalobce nikde ve svých písemnostech netvrdí, že se snaží prokázat protiprávnost jakéhokoli aktu za účelem jeho zrušení. Jak uvedl ve své odpovědi na otázku, která mu byla položena na jednání a zaznamenána do zápisu z něj, v podstatě se nanejvýš dovolává protiprávnosti společné akce 2008/124 za účelem získání náhrady mimosmluvní újmy, kterou uplatňuje v rámci druhého, primárně uplatňovaného bodu návrhových žádání.
- 45 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba konstatovat, že projednávaná žaloba nebyla podána na základě článku 263 SFEU. V důsledku toho musí být námitka nepřipustnosti vycházející z opožděnosti údajné žaloby na neplatnost podané proti dopisu ze dne 26. června 2014 vznesená Radou, ESVČ a misí Eulex Kosovo zamítnuta jako skutkově a právně nepodložená.
- 46 Ve druhé řadě je třeba zkoumat, zda, jak uvedl žalobce v rámci písemné části řízení, žaloba obsahuje námitku protiprávnosti na základě článku 277 SFEU vznesenou proti společné akci 2008/124.
- 47 Žalobce totiž ve svém vyjádření k námitkám nepřipustnosti a v replice zdůrazňuje, že v projednávaném případě sice jeho žalobní důvody vycházejí z porušení práva rozhodného pro smlouvy, avšak nepodal žalobu na neplatnost na základě článku 263 SFEU, „nýbrž žalobu na náhradu škody založenou primárně na článku 272 [SFEU] a následně podpůrně na člancích 277 (námitka protiprávnosti) a 268 SFEU (mimosmluvní odpovědnost Unie)“.

- 48 V tomto ohledu, jak již bylo uvedeno v bodě 44 výše, z písemností žalobce vyplývá, že se protiprávnosti společné akce 2008/124 dovolával nanejvýš za účelem prokázání opodstatněnosti svého návrhu na náhradu újmy z titulu mimosmluvní odpovědnosti, kterou uplatňuje v rámci druhého bodu návrhových žádání, který byl uplatněn primárně. Kromě toho i za předpokladu, že by žalobce vznesl námitku protiprávnosti společné akce 2008/124 na základě článku 277 SFEU, bylo by nutno konstatovat, že tento návrh není podepřen žádnou právní nebo skutkovou argumentací rozvedenou v žalobě, a tudíž vzhledem k tomu, že žalobce neuvedl sebemenší argument na podporu takové námitky, bylo by třeba konstatovat, že tato námitka nesplňuje podmínky stanovené v čl. 76 písm. d) jednacího řádu, a prohlásit ji tedy za nepřípustnou (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudky ze dne 14. července 2016, Alesa v. Komise, T-99/14, nezveřejněný, EU:T:2016:413, body 87 až 91, a ze dne 3. března 2021, Barata v. Parlament, T-723/18, napadený kasačním opravným prostředkem, EU:T:2021:113, body 59 až 62).
- 49 Ve třetí řadě je třeba určit právní základ a předmět prvních tří bodů návrhových žádání žalobce.
- 50 Pokud jde o první bod, vznesený primárně, je adresován na základě článku 272 SFEU unijnímu soudu v rámci rozhodčí doložky, která jej označuje a je uvedena v poslední smlouvě na dobu určitou uzavřené mezi žalobcem a misí Eulex Kosovo.
- 51 Z odůvodnění žaloby pod nadpisem „Soudní příslušnost“ totiž plyne, že se žalobce tím, že ji cituje, dovolává uvedené rozhodčí doložky, která určuje Soudní dvůr Evropské unie jako příslušný k rozhodování sporů týkajících se uvedené smlouvy výslovným odkazem na článek 272 SFEU.
- 52 Pokud jde dále o předmět návrhů formulovaných v rámci tohoto prvního bodu návrhových žádání, jak vyplývá ze shrnutí, které provedl Soudní dvůr, a bylo uvedeno v bodě 38 výše, žalobce žádá Tribunál, aby překvalifikoval po sobě jdoucí smlouvy na dobu určitou na smlouvu na dobu neurčitou a určil, že podmínky, za kterých mise Eulex Kosovo tuto smlouvu ukončila, nerespektují pracovní právo použitelné na tento druh smlouvy. V tomto ohledu se žalobce v samotné formulaci tohoto prvního bodu, jak je uvedena v bodě 31 výše, opírá zejména o pravidla upravující formu a obsah použitelná na ukončení smlouvy na dobu neurčitou a dovolává se pravidel v oblasti náhrady újmy za nedodržení výpovědní lhůty.
- 53 Předmět žaloby, pokud jde o první bod návrhových žádání, uplatňovaný primárně, tak spadá do rámce vymezeného pracovními smlouvami (resp. smlouvou) žalobce, vykládanými ve světle použitelného pracovního práva.
- 54 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba mít za to, že tento první bod směřuje s ohledem na právo použitelné na dotčený smluvní vztah k dosažení změny kvalifikace po sobě jdoucích smluv na dobu určitou na smlouvu na dobu neurčitou a dále v důsledku uvedeného překvalifikování a z důvodu porušení smluvních povinností žalovanými, k tomu, aby byla nahrazena veškerá smluvní újma údajně utrpěná v důsledku zneužívání po sobě jdoucích smluv na dobu určitou a porušení práv žalobce v rámci smlouvy na dobu neurčitou, jakož i podmínek ukončení tohoto druhu smlouvy.
- 55 Pokud jde o druhý bod návrhových žádání, rovněž uplatněný primárně, žalobce zaprvé v odpovědi ze dne 30. dubna 2020 uvedl, že cílem uvedeného bodu je „konstatovat mimosmluvní odpovědnost [o]rgánů na základě článků 268 a 340 [SFEU] v souvislosti s vytvořením právního rámce [...] týkajícího se zaměstnávání mezinárodní[ch] smluvních zaměstnanců [m]isemi, který [byl] protiprávní z důvodů uvedených v žalobě“.

- 56 Zadruhé je nutno konstatovat, že i když takový právní základ nebyl v žalobě výslovně uveden, z jejího odůvodnění jasně vyplývá, že cílem uvedeného bodu návrhových žádání je získat náhradu újmy spojené s volbami orgánů ohledně politiky přijímání mezinárodních civilních zaměstnanců mezinárodních misí Unie, pro něž žalobce pracoval.
- 57 Především, jak shrnul sám Soudní dvůr v bodě 3 rozsudku v řízení o kasačním opravném prostředku, druhým bodem návrhových žádání totiž žalobce Tribunál žádá, aby prohlásil, že Rada, Komise a ESVČ s ním zacházely během jeho zaměstnání u tří misí uvedených v bodech 1 až 3 výše diskriminačním způsobem, co se týče jeho odměny, důchodových práv a dalších výhod, určil, že měl být přijat jako dočasný zaměstnanec jedné z nich, a uložil jim v důsledku toho nahradit mu vzniklou újmu.
- 58 Dále návrh na náhradu škody obsažený v tomto druhém bodě nesměruje proti misi Eulex Kosovo, tedy smluvní straně, s níž žalobce uzavřel poslední smlouvu na dobu určitou, která obsahuje rozhodčí doložku určující unijní soud.
- 59 A konečně ve svém vyjádření k námitkám nepřipustnosti, žalobce, jak je uvedeno v bodě 55 výše, nejen výslovně uvedl, pokud jde o druhý bod návrhových žádání, ustanovení článků 268 a 340 SFEU, ale mimoto upřesnil, a potvrdil, v žalobě uvedené důvody směřující k podepření jeho návrhu na náhradu škody z titulu mimosmluvní odpovědnosti dotčených žalovaných.
- 60 S ohledem na předchozí úvahy je třeba mít za to, že druhý, primárně uplatněný bod návrhových žádání je založen na ustanoveních článků 268 a 340 SFEU a směřuje k tomu, aby Rada, Komise a ESVČ nahradily mimosmluvní újmu, která žalobci údajně vznikla na základě jejich politiky přijímání mezinárodních civilních zaměstnanců do misí, v nichž žalobce pracoval.
- 61 Pokud jde o třetí bod návrhových žádání, uplatněný podpůrně, je nesporné, že ten je založen na ustanoveních článků 268 a 340 SFEU. Cílem uvedeného bodu je konstatovat mimosmluvní odpovědnost „evropských orgánů“ za újmu, kterou by žalobce utrpěl v případě, že by Tribunál jeho první dva body návrhových žádání zamítl.
- 62 Závěrem, pokud jde o určení předmětu projednávané žaloby, z konstatování učiněných v bodech 45, 48, 54, 60 a 61 výše vyplývá, že stran prvního bodu návrhových žádání byla uvedená žaloba podána na základě rozhodčí doložky určující unijní soud, která je obsažena v poslední smlouvě na dobu určitou, a že stran druhého a třetího bodu návrhových žádání je projednávaná žaloba žalobou na určení mimosmluvní odpovědnosti podanou na základě článků 268 a 340 SFEU.

2. K příslušnosti Tribunálu v návaznosti na rozsudek v řízení o kasačním opravném prostředku

- 63 V bodě 1 výroku rozsudku v řízení o kasačním opravném prostředku Soudní dvůr zrušil v plném rozsahu původní usnesení. Dále vzhledem k tomu, že nemohl rozhodnout ve věci samé, rozhodl v bodě 2 výroku, že věc se vrací Tribunálu. Tribunálu tudíž přísluší, aby rozhodl o všech bodech návrhových žádání v žalobě.
- 64 V tomto ohledu je zaprvé, pokud jde o první bod návrhových žádání, třeba připomenout, že v bodech 49 a 50 rozsudku v řízení o kasačním opravném prostředku měl Soudní dvůr za to, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení tím, že se prohlásil za zjevně nepřislušný k rozhodnutí o tomto bodě, třebaže ve světle bodu 10 rozsudku ze dne 1. července 1982, Porta

v. Komise (109/81, EU:C:1982:253), který prvně zmíněný uvedl v bodě 44 rozsudku v řízení o kasačním opravném prostředku, měl Tribunál ověřit, zda a případně v jakém rozsahu mohl zohlednit rovněž pracovní smlouvy, které předcházely poslední smlouvě na dobu určitou.

- 65 Z bodů 45 až 47 rozsudku v řízení o kasačním opravném prostředku přitom plyne, že jelikož návrhy žalobce souvisejí s existencí jediného a kontinuálního pracovního poměru na základě řady smluv na dobu určitou, znějí na překvalifikování všech uzavřených smluv a jsou i na všech založeny, včetně poslední smlouvy na dobu určitou. Soudní dvůr z toho v bodě 48 rozsudku vyvodil, že žaloba obsahuje návrhy, které se odvíjejí rovněž od poslední smlouvy na dobu určitou.
- 66 Pokud jde tudíž o návrhy uvedené v prvním bodě návrhových žádání, Tribunál je musí zkoumat rovněž s přihlédnutím k pracovním smlouvám, které této poslední smlouvě na dobu určitou předcházely.
- 67 Zadruhé vzhledem k tomu, že návrhy na náhradu škody formulované žalobcem – ve druhém i ve třetím bodě návrhových žádání – nejsou podány v rámci rozhodčí doložky podle článku 272 SFEU, ale na základě článku 268 a čl. 340 druhého pododstavce SFEU, není příslušnost Tribunálu k rozhodnutí o nich závislá na rozhodčích doložkách obsažených v jednotlivých smlouvách na dobu určitou uzavřených žalobcem.
- 68 Mimoto z judikatury Soudního dvora vyplývá, že pokud jde o akty týkající se řízení lidských zdrojů v souvislosti s operacemi „v terénu“, mají Tribunál, a v případě kasačního opravného prostředku Soudní dvůr pravomoc takové akty zkoumat. Podle Soudního dvora tato pravomoc vyplývá, pokud jde o spory z mimosmluvní odpovědnosti, z článku 268 SFEU ve spojení s jejím čl. 340 druhým pododstavcem, přičemž se zohlední čl. 19 odst. 1 SEU a článek 47 Listiny základních práv Evropské unie (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. července 2016, H v. Rada a další, C-455/14 P, EU:C:2016:569, bod 58). V tomto ohledu Soudní dvůr rozhodl, že rozhodnutí o vyslání členů mise do místa působení nejsou, ačkoli byla přijata v rámci společné zahraniční a bezpečnostní politiky (SZBP), akty ve smyslu čl. 24 odst. 1 druhého pododstavce SEU a čl. 275 prvního pododstavce SFEU, a v důsledku toho spadají do pravomoci unijního soudu na základě obecných ustanovení Smlouvy o FEU uvedených výše v souvislosti se spory v oblasti mimosmluvní odpovědnosti (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. července 2016, H v. Rada a další, C-455/14 P, EU:C:2016:569, bod 59).
- 69 V projednávaném případě z jednotlivých předmětů návrhů na náhradu škody formulovaných žalobcem v druhém a třetím bodě návrhových žádání, tak jak byly určeny v bodech 55 až 61 výše, vyplývá, že tyto návrhy se v rozsahu, v němž se vztahují ke smluvnímu právnímu rámci přijímání mezinárodních civilních zaměstnanců obecně a ke specifickým podmínkám přijetí žalobce, týkají aktů řízení zaměstnanců. S ohledem na judikaturu uvedenou v bodě 68 výše má tudíž Tribunál pravomoc zabývat se uvedenými návrhy na základě článku 268 a čl. 340 druhého pododstavce SFEU.
- 70 Je tudíž třeba dojít k závěru, že Tribunál má pravomoc zabývat se návrhy formulovanými v prvním bodě návrhových žádání na základě rozhodčí doložky určující unijní soud, která je uvedena v poslední smlouvě na dobu určitou, a dále návrhy formulovanými; ve druhém a třetím bodě návrhových žádání, které byly uplatněny na základě článku 268 a čl. 340 druhého pododstavce SFEU.

B. K přípustnosti

- 71 Žalované vznášejí několik námitek nepřipustnosti. Samostatně nebo společně tvrdí, že podpůrný návrh na náhradu škody není dostatečně jasný a dále že skutečnosti, rozhodnutí a případné vady, kterých se žalobce dovolává, jim nelze přičítat.
- 72 Žalobce opodstatněnost obou těchto námitek zpochybňuje.
- 73 Pokud jde bez dalšího o první námitku nepřipustnosti, vycházející z nejasnosti podpůrného návrhu na náhradu škody, tedy námitku, která se týká výlučně třetího bodu návrhových žádání, jelikož tento je uveden právě podpůrně ve vztahu k prvním dvěma bodům, je třeba vyhradit její případný přezkum pro případ, že by první dva body návrhových žádání měly být zamítnuty.
- 74 Pokud jde o druhou námitku nepřipustnosti vycházející z toho, že skutečnosti, rozhodnutí a případné vady uplatněné žalobcem nelze přičítat žalovaným, tyto v podstatě tvrdí, že s žalobcem nenavázaly žádný smluvní vztah s žalobcem (Radu, ESVČ a Komise) nebo že ho nenavázaly před 5. dubnem 2010 (mise Eulex Kosovo). Předmětná jednání jim tedy nejsou vůbec nebo zčásti přičitatelná.
- 75 Zprv je třeba konstatovat, že všechny argumenty uvedené na podporu této námitky nepřipustnosti se týkají, přinejmenším v podstatě, návrhu na překvalifikování po sobě jdoucích smluv na dobu určitou na smlouvu na dobu neurčitou a návrhu na náhradu smluvní újmy, kterou žalobce utrpěl. S ohledem na konstatování učiněné v bodě 54 výše jsou přitom uvedené návrhy žalobcem formulovány v rámci prvního, primárně uplatňovaného, bodu návrhových žádání. Je tudíž třeba mít za to, že uvedená námitka nepřipustnosti směřuje ve své podstatě nikoli proti žalobě jako celku, ale pouze proti prvnímu bodu návrhových žádání.
- 76 Zadruhé je třeba konstatovat, že je-li Tribunálu předložena v rámci rozhodčí doložky na základě článku 272 SFEU žaloba týkající se pracovního práva, která se týká zejména otázky, zda smluvní vztah musí být kvalifikován jako smlouva na dobu neurčitou, je zkoumání případného zapojení dotčených žalovaných do uvedeného vztahu a případně dotčeného období otázkou úzce spojenou s přezkumem opodstatněnosti žaloby.
- 77 Zatřetí tomu nemůže být jinak v případě posuzování toho, zda a v jakém rozsahu je každá z žalovaných odpovědná za smluvní škody, které tvrdí žalobce v rámci prvního bodu návrhových žádání, *a fortiori* pokud se návrh na překvalifikování na smlouvu na dobu neurčitou a následný návrh na náhradu škody týkají nejen pracovněprávního vztahu navázaného žalobcem v rámci jeho práce v misi Eulex Kosovo, ale rovněž vztahů navázaných v rámci prvních dvou misí, uvedených v bodech 1 a 2 výše. Pokud jde přitom o misi Eulex Kosovo, té byla přiznána právní subjektivita až v roce 2014, když byl do společné akce 2008/124 rozhodnutím 2014/349 vložen článek 15a. Pokud jde dále o první dvě mise, jak vyplývá z bodů 1 a 2 výše, tyto již nejsou činné. Pokud by tudíž bylo třeba návrhu na překvalifikování všech pracovních vztahů žalobce v rámci všech tří misí, tedy mezi 20. srpnem 1994 a 14. listopadem 2014, na jedinou smlouvu na dobu neurčitou a návrhu na náhradu tvrzené smluvní újmy vyhovět, bylo by třeba, v každém případě pro dobu před přiznáním právní subjektivity misi Eulex Kosovo dne 12. června 2014, určit unijní orgány, kterým by byla přičitatelná odpovědnost týkající se dotčených činností.
- 78 Po provedení meritorního přezkumu prvního bodu návrhových žádání by tedy bylo s ohledem na použitelné právo případně třeba určit, v jakém rozsahu jsou návrhy formulované žalobcem v uvedeném bodě opodstatněné ve vztahu ke každé z žalovaných.

- 79 S ohledem na předchozí úvahy a okolnosti projednávaného případu Tribunál považuje za vhodné v zájmu řádného výkonu spravedlnosti před případným přezkumem uvedených námitek nepřípustnosti zkoumat návrhy podané v rámci prvního bodu návrhových žádání (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 26. února 2002, Rada v. Boehringer, C-23/00 P, EU:C:2002:118, bod 52).

C. K věci samé

1. K primárně uplatněnému návrhu na překvalifikování smluvního vztahu na smlouvu na dobu neurčitou a na náhradu smluvní škody (prvnímu bodu návrhových žádání)

a) K návrhu na překvalifikování po sobě jdoucích smluv na dobu určitou na jedinou smlouvu na dobu neurčitou

- 80 Pokud jde o přezkum opodstatněnosti návrhu uvedeného v prvním bodě návrhových žádání v rozsahu, v němž směřuje k překvalifikování po sobě jdoucích smluv žalobce na dobu určitou na smlouvu na dobu neurčitou, je třeba uvést, že v části týkající se předmětu žaloby a v návrhových žádáních žalobce prvním bodem návrhových žádání obecně žádá o „rekvalifikaci svého smluvního vztahu na smlouvu na dobu neurčitou“. Mimoto z odůvodnění žaloby, které podporuje uvedený návrh, plyne, že žalobce „smluvním vztahem“ rozumí všechny po sobě jdoucí smlouvy na dobu určitou, které uzavřel v rámci své činnosti v misích uvedených v bodech 1 až 3 výše. Návrh na překvalifikování smluvního vztahu na smlouvu na dobu neurčitou a návrh na náhradu tvrzené smluvní újmy se proto týkají primárně všech smluv uzavřených v rámci jeho činnosti v rámci misí a podpůrně jedenácti smluv souvisejících s jeho činností v misi Eulex Kosovo.
- 81 Z rozsudku v řízení o kasačním opravném prostředku však vyplývá, že soudní příslušnost Tribunálu vyplývá z rozhodčí doložky určující unijní soud, která je uvedena v poslední smlouvě na dobu určitou, a že – jak bylo konstatováno v bodech 64 až 66 výše – se tato příslušnost vztahuje na všechny návrhy, které vyplývají z poslední smlouvy na dobu určitou nebo které mají přímý vztah k povinnostem z ní vyplývajícím.
- 82 Vzhledem k tomu, že poslední smlouva je součástí jedenácti smluv, které souvisejí s činností žalobce v misi Eulex Kosovo, je třeba nejprve posoudit návrh žalobce na překvalifikování uvedených jedenácti smluv na jedinou smlouvu na dobu neurčitou. Pokud by totiž musel být tento návrh zamítnut, nebyl by Tribunál příslušný k posuzování návrhu na překvalifikování prvních dvou řad smluv, které žalobce uzavřel v rámci své činnosti v prvních dvou misích, uvedených v bodech 1 a 2 výše, na smlouvu na dobu neurčitou, neboť dotčené smlouvy neobsahovaly rozhodčí doložku určující unijní soud.
- 83 Pro účely posouzení žádosti o překvalifikování dotčených jedenácti smluv na jedinou smlouvu na dobu neurčitou je třeba určit právo rozhodné pro smluvní vztah mezi žalobcem a misí Eulex Kosovo nebo vedoucími mise, pokud jde o prvních devět smluv, a poté toto právo aplikovat.

1) *K určení práva rozhodného pro jedenáct smluv na dobu určitou*

- 84 Pokud jde o právo použitelné na jeho smluvní vztah v rámci mise Eulex Kosovo, žalobce poukazuje na porušení různých ustanovení belgického nebo, podpůrně, irského práva a dále několika norem a obecných zásad unijního práva, zejména zásad a pravidel stanovených směrnicí Rady 1999/70/ES ze dne 28. června 1999 o rámcové dohodě o pracovních poměrech na dobu určitou uzavřené mezi organizacemi UNICE, CEEP a EKOS (Úř. věst. 1999, L 175, s. 43) nebo z ní vyplývajících. Podle ustanovení nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 ze dne 17. června 2008 o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy (Řím I) (Úř. věst. 2008, L 177, s. 6), zejména jeho čl. 8 odst. 4, je třeba na projednávaný spor použít belgické právo. Pokud jde o tvrzené porušení obecných zásad unijního práva, žalobce se dovolává judikatury unijního soudu, z níž vyplývá, že zásad plynoucích ze směrnice 1999/70 se lze dovolávat vůči unijním orgánům, pokud jsou zvláštním vyjádřením základních pravidel Smlouvy o EU a obecných zásad, jimiž jsou tyto orgány přímo vázány. Mimoto se žalobce dovolává porušení evropského kodexu řádné správní praxe Evropského veřejného ochránce práv (dále jen „kodex řádné praxe“), který podle něj v podstatě pokrývá všechna práva pracovníků, pokud jsou chráněna unijními nástroji a vnitrostátními předpisy.
- 85 Žalobce především tvrdí, že jeho zaměstnávání na základě po sobě jdoucích smluv na dobu určitou mělo zneužívající povahu a že formální náležitosti vyžadované belgickým právem pro uzavření uvedených smluv nebyly dodrženy. Navrhuje tudíž, aby byl jeho smluvní vztah překvalifikován na smlouvu na dobu neurčitou. A dále tato rekvalifikace by znamenala, že byla porušena všechna sociální práva, která by měl jakožto zaměstnanec zaměstnaný v režimu smlouvy na dobu neurčitou, zejména v oblasti sociálního a důchodového zabezpečení, ale také v oblasti informování, projednávání, oznamování a ukončování smluv. Naproti tomu prohlašuje, že nezpochybňuje legalitu rozhodnutí o neobnovení své smlouvy a nežádá o opětovné přijetí na své bývalé pracovní místo.
- 86 Dále nesouhlasí s argumentem, podle kterého je právem použitelným na jeho smluvní vztah autonomní právo mise Eulex Kosovo, a to tím spíše že vůči ní nelze uplatňovat právní nástroje, jichž se tato mise dovolává.
- 87 A konečně v odpovědi na otázku, která mu byla položena v rámci prvního organizačního procesního opatření, kterou byl vyzván k předložení případného vyjádření k irským právním předpisům, které se podle mise Eulex Kosovo na projednávaný spor použijí, žalobce tvrdí, že za okolností projednávaného případu neexistovaly objektivní důvody k použití smluv na dobu určitou nad horní hranici čtyř let stanovenou v článku 9 Protection of Employees (Fixed – Term Work) Act 2003 [zákon z roku 2003 o ochraně zaměstnanců (práce na dobu určitou) (dále jen „zákon z roku 2003“)], takže v souladu s uvedeným článkem je třeba překvalifikovat smluvní vztah na smlouvu na dobu neurčitou. Dále uvedl, že porušení ustanovení článku 8 zákona z roku 2003, týkajících se povinností zaměstnavatele předem informovat zaměstnance při obnovování smluv na dobu určitou, „vede *ipso facto* k překvalifikování smluv na dobu určitou na smlouvu na dobu neurčitou“.
- 88 Mise Eulex Kosovo, podporovaná ve velké míře Radou, Komisí a ESVČ, argumentaci žalobce zpochybňuje.
- 89 Mise a ESVČ zejména tvrdí, že právem použitelným na smluvní vztah navázaný v rámci dotčených jedenácti smluv je autonomní právo této mise, jak se vyvíjelo od jejího vzniku v roce 2008. Cílem tohoto autonomního práva je upravit pracovní smlouvy, které mise uzavírá se smluvními

zaměstnanci, s přihlédnutím k jejím zvláštnostem, zejména pak její dočasné povaze. Za předpokladu, že by Tribunál takové autonomní právo nepoužil, mise v souladu s nařízením Řím I a s ustanoveními uvedených jedenácti smluv s ohledem na trvalou daňovou rezidenci žalobce v Irsku tvrdí, že na dotčený smluvní vztah se použije irské pracovní právo. Rada se k těmto argumentům mise výslovně připojuje.

i) Úvodní poznámky

- 90 Z argumentů účastníků řízení vyplývá, že se dovolávají odlišných normativních zdrojů, které se podle nich použijí v projednávaném případě.
- 91 V tomto ohledu je třeba zaprvé zkoumat argumentaci ESVČ a mise Eulex Kosovo, podle které je třeba v projednávaném případě použít autonomní právo, které se vyvíjelo od vzniku mise v roce 2008 a jehož cílem je upravit pracovní smlouvy, které mise uzavírá se smluvními zaměstnanci, s přihlédnutím k jejím zvláštnostem.
- 92 V tomto ohledu stačí konstatovat, že unijní normotvůrce nepřijal na základě ustanovení primárního práva, a zejména článku 336 SFEU, pravidla, jejichž cílem by bylo stanovit, v pracovním řádu ostatních zaměstnanců Evropské unie (dále jen „pracovní řád“) nebo jakýmkoli jiným aktem, podmínky zaměstnávání smluvních zaměstnanců mise SZBP, jakou je i mise Eulex Kosovo.
- 93 Mimoto ze znění aktů přijatých po vytvoření uvedené mise nevyplývá, že obsahují ustanovení umožňující vyřešit spor, na němž je založen první bod návrhových žádání, a sice návrh na překvalifikování jedenácti smluv na dobu určitou na jedinou smlouvu na dobu neurčitou a návrh na náhradu smluvních škod údajně vzniklých v rámci dotčeného pracovního poměru.
- 94 ESVČ a mise Eulex Kosovo se tudíž uplatnění autonomního práva na projednávaný spor dovolávají nesprávně.
- 95 Zadruté, pokud jde o porušení kodexu řádného chování, kterého se dovolává žalobce, ze samotného jeho znění, zejména článků 1 až 3, vyplývá, že se jedná o příručku řádné správní praxe, kterou musí orgány, instituce nebo jiné unijní subjekty, jejich administrativy a jejich zaměstnanci dodržovat ve vztazích s veřejností. Podle ustanovení čl. 3 odst. 2 uvedeného kodexu se zásady, které kodex stanoví, nepoužijí na vztahy mezi uvedenými subjekty a jejich úředníky nebo jinými zaměstnanci Unie. Žalobce se tedy nemůže účinně dovolávat porušení ustanovení uvedeného kodexu ve vztazích s jakoukoliv ze žalovaných jakožto zaměstnavatelem (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 7. července 2010, *Tomas v. Parlament*, F-116/07, F-13/08 a F-31/08, EU:F:2010:77, body 85 a 86). Výtku vycházející z porušení uvedeného kodexu je tudíž třeba zamítnout jako neopodstatněnou.
- 96 Zatřetí, pokud jde o použití obecných zásad unijního práva, kterých se dovolává žalobce, zásada zákazu zneužití práva, podle níž se nikdo nemůže zneužívajícím způsobem dovolávat právních norem, jistě patří mezi obecné právní zásady, jejichž dodržování zajišťuje unijní soud (viz rozsudek ze dne 21. září 2011, *Adjemian a další v. Komise*, T-325/09 P, EU:T:2011:506, bod 59 a citovaná judikatura; v tomto smyslu viz rovněž rozsudek ze dne 6. února 2018, *Altun a další*, C-359/16, EU:C:2018:63, bod 49).

- 97 Mimoto směrnici 1999/70, a konkrétně provedením rámcové dohody o pracovních poměrech na dobu určitou, uzavřené dne 18. března 1999 (dále jen „rámcová dohoda“), která tvoří přílohu uvedené směrnice, unijní normotvůrce stanovil právní rámec, jehož cílem je bránit zneužívání práva vyplývajícímu z používání po sobě jdoucích pracovních smluv nebo poměrů na dobu určitou.
- 98 Postih zneužívání práva vyplývajícího z používání těchto po sobě jdoucích smluv nebo poměrů odpovídá cílům, které si Unie a členské státy, vědomy si základních sociálních práv, jak jsou stanovena v Evropské sociální chartě, podepsané v Turíně dne 18. října 1961, a v Chartě Společenství základních sociálních práv pracovníků z roku 1989, stanovily v článku 151 SFEU a mezi které náleží zlepšování životních a pracovních podmínek pracovníků a jejich přiměřená sociální ochrana (rozsudek ze dne 21. září 2011, Adjemian a další v. Komise, T-325/09 P, EU:T:2011:506, bod 60).
- 99 Z ustálené judikatury však rovněž vyplývá, že rozhoduje-li Tribunál na základě rozhodčí doložky podle článku 272 SFEU, musí spor rozhodnout na základě vnitrostátního hmotného práva použitelného na smlouvu (viz rozsudek ze dne 4. května 2017, Meta Group v. Komise, T-744/14, nezveřejněný, EU:T:2017:304, bod 64; v tomto smyslu viz rovněž rozsudek ze dne 18. prosince 1986, Komise v. Zoubek, 426/85, EU:C:1986:501, bod 4).
- 100 Podle judikatury Soudního dvora přitom unijní právo po členských státech požaduje, aby při provádění směrnic dbaly na to, aby se opíraly o výklad těchto směrnic, který umožní zajistit spravedlivou rovnováhu mezi jednotlivými základními právy chráněnými unijním právním řádem. Následně při plnění opatření provádějících tyto směrnice, musí orgány a soudy členských států nejen vykládat své vnitrostátní právo v souladu s těmito směrnici, ale rovněž dbát na to, aby se neopíraly o takový jejich výklad, který by byl v rozporu s uvedenými základními právy nebo s ostatními obecnými zásadami unijního práva (viz rozsudek ze dne 18. října 2018, Bastei Lübbe, C-149/17, EU:C:2018:841, bod 45 a citovaná judikatura).
- 101 S ohledem na rozhodčí doložku určující unijní soud, která je uvedena v poslední smlouvě, musí tudíž Tribunál v rámci provádění vnitrostátního práva použitelného na projednávaný spor dbát na dodržování obecné zásady zákazu zneužívání práva vyplývajícího z použití po sobě jdoucích pracovních smluv nebo poměrů na dobu určitou.

ii) Pravidla pro určení vnitrostátního práva použitelného na dotčený smluvní vztah

- 102 Co se týče přezkumu opodstatněnosti prvního bodu návrhových žádání, který směřuje k překvalifikování po sobě jdoucích smluv na dobu určitou na jedinou smlouvu na dobu neurčitou, a dále v návaznosti na uvedenou rekvalifikaci k náhradě údajně utrpěné smluvní škody s ohledem na judikaturu připomenutou v bodě 99, je třeba určit právo použitelné na dotčený smluvní vztah. Z předmětu sporu, z něhož plyne uvedený bod návrhových žádání, v tomto ohledu vyplývá, že použitelné vnitrostátní právo spadá do oblasti pracovního práva.
- 103 Za účelem určení vnitrostátního hmotného práva použitelného na takový pracovněprávní spor, jako je dotčený spor, používá unijní soud pravidla mezinárodního práva soukromého a zejména, v souladu s článkem 28 nařízení Řím I, pokud jde o smlouvy uzavřené, tak jako daných jedenáct smluv, po 17. prosinci 2009, s pravidly obsaženými v článku 8 uvedeného nařízení, který se týká individuálních pracovních smluv.

- 104 Článek 8 odst. 1 nařízení Řím I stanoví, že „individuální pracovní smlouva se řídí právem zvoleným stranami v souladu s článkem 3“ nařízení, což „však nesmí zaměstnance zbavit ochrany, kterou mu poskytují ustanovení, od nichž se nelze smluvně odchýlit podle práva [země, v níž zaměstnanec při plnění smlouvy obvykle vykonává svoji práci, nebo země, v níž se nachází provozovna, která zaměstnance zaměstnala]“. Článek 3 odst. 1 nařízení Řím I stanoví, že „smlouva se řídí právem, které si strany zvolí“, přičemž tato volba „musí být vyjádřena výslovně nebo jasně vyplývat z ustanovení smlouvy nebo okolností případu“, a že „strany si mohou zvolit právo rozhodné pro celou smlouvu nebo pouze pro její část“.
- 105 Právem rozhodným pro smlouvu je tedy v zásadě právo výslovně stanovené v dané smlouvě, přičemž smluvní ujednání, ve kterých je vyjádřena shodná vůle stran, musí mít přednost před každým jiným hlediskem, které lze použít pouze v případě, že smlouva mlčí (viz rozsudek ze dne 18. února 2016, Calberson GE v. Komise, T-164/14, EU:T:2016:85, bod 23 a citovaná judikatura).
- 106 Pokud si smluvní strany žádné nezvolily, musí unijní soud určit právo rozhodné pro individuální pracovní smlouvu za použití objektivních kritérií stanovených v čl. 8 odst. 2 až 4 nařízení Řím I. Podle odstavce 2 uvedeného článku se při nezvolení práva individuální pracovní smlouva řídí právem země, v níž, případně z níž zaměstnanec při plnění smlouvy obvykle vykonává svoji práci. Nelze-li rozhodné právo na základě uvedeného odstavce 2 určit, řídí se smlouva právem země, v níž se nachází provozovna, která zaměstnance zaměstnala. A konečně, vyplývá-li podle odstavce 4 daného článku z celkových okolností, že je smlouva úžeji spojena s jinou zemí, než je země určená podle odstavců 2 nebo 3, použije se právo této jiné země.
- 107 Pokud by v projednávaném případě bylo konstatováno, že daných jedenáct smluv neobsahuje ustanovení, která by mohla přímo vyřešit spor tvořící základ prvního bodu návrhových žádání, použijí se k určení použitelného vnitrostátního práva hmotného pravidla mezinárodního práva soukromého.
- iii) K absenci ujednání, které by mohlo přímo vyřešit spor, který je základem prvního bodu návrhových žádání, ve všech jedenácti smlouvách na dobu určitou*
- 108 Mimo to, že jak bylo konstatováno v bodě 92 výše, akty přijaté po zřízení mise Eulex Kosovo neobsahují ustanovení umožňující vyřešit spor, na němž je založen první bod návrhových žádání, je nutno konstatovat, že totéž platí pro všech jedenáct smluv na dobu určitou.
- 109 Pokud jde o prvních devět smluv, bylo v jejich úvodních ujednáních uvedeno, že sdělení Komise C(2009) 9502 ze dne 30. listopadu 2009 o zvláštních pravidlech pro zvláštní poradce pověřené prováděním operativních opatření SZBP a pro mezinárodní smluvní personál [dále jen „sdělení C(2009) 9502“] stanovilo podmínky zaměstnávání mezinárodního personálu. Podle článku 23 těchto devíti smluv se odkazuje na uvedené sdělení, a to v příloze u pěti prvních smluv a prostřednictvím hypertextového odkazu obsaženého v uvedeném článku šesté až deváté smlouvy. Kromě toho bylo upřesněno, že sdělení je nedílnou součástí uvedených smluv. Je přitom nesporné, že podle bodu 2 třetího pododstavce první odrážky a bodu 4a sdělení podléhá pracovní smlouva pracovnímu právu země původu, případně trvalého bydliště (daňového domicilu), zaměstnance před jeho nástupem do zaměstnání v misi. Naproti tomu uvedené sdělení neobsahovalo žádné ustanovení, které by mohlo přímo vyřešit spor, který je základem prvního bodu návrhových žádání.

- 110 Pokud jde o desátou a jedenáctou smlouvu, v jejich úvodech bylo uvedeno, že podle čl. 10 odst. 3 společné akce 2008/124 „pracovní podmínky a práva a povinnosti mezinárodního a místního personálu jsou stanoveny ve smlouvách uzavřených mezi [misí] EULEX KOSOVO a dotýčným členem personálu“. Na rozdíl od prvních devíti smluv tyto dvě neobsahovaly ustanovení odkazující na použití vnitrostátního pracovního práva hmotného. Jediné odkazy na použití vnitrostátního práva obsažené v posledně uvedených smlouvách, uvedené v jejich člancích 12 a 13, se týkaly systému sociálního a důchodového zabezpečení a daňového režimu, do něhož žalobce spadal, jež nejsou relevantní pro spor, jehož předmět se omezuje, jako je tomu v projednávaném případě, na oblast pracovního práva. Žádné z ustanovení desáté a jedenácté smlouvy tudíž neumožňuje určit právo rozhodné pro spor, na němž je založen první bod návrhových žádání.
- 111 Z výše uvedených úvah vyplývá, že při absenci ustanovení umožňujícího rozhodnout dotčený spor nebo určujícího právo rozhodné ve všech jedenácti smlouvách je třeba pro účely rozhodnutí o něm určit vnitrostátní právo hmotné použitelné na uvedené smlouvy. Z tohoto důvodu je třeba zkoumat prvních devět smluv, uzavřených s vedoucím mise Eulex Kosovo, a poslední dvě smlouvy, uzavřené s misí, odděleně.
- iv) K vnitrostátnímu právu hmotnému použitelnému na prvních devět smluv na dobu určitou, uzavřených mezi žalobcem a vedoucím mise Eulex Kosovo*
- 112 Zaprvé, jak již bylo konstatováno v bodě 109 výše, v úvodu těchto devíti smluv bylo výslovně uvedeno, že podmínky zaměstnávání mezinárodního personálu stanovilo sdělení C(2009) 9502.
- 113 Pokud jde o uplatnitelnost sdělení C(2009) 9502 na žalobce, kterou tento zpochybňuje, je třeba uvést, že poté, co nejprve tvrdil, že o tomto sdělení před uzavřením první smlouvy nevěděl, v rámci své reakce na první organizační procesní opatření uznal, že mu bylo předáno před podpisem uvedené smlouvy v příloze e-mailu ze dne 9. února 2010, který mu zaslal odbor lidských zdrojů mise Eulex Kosovo.
- 114 Mimoto, pokud jde o argument žalobce vycházející z toho, že bod 5 sdělení C(2009) 9502, nadepsaný „Závěrečná ustanovení“, v písmeni b) uváděl, že se toto sdělení po 1. lednu 2011, datu začátku činnosti ESVČ, nepoužije, je třeba uvést, že na rozdíl od tvrzení mise použití tohoto sdělení po tomto datu zajisté nemůže být založeno na politické dohodě, která byla uzavřena v roce 2013 ve Výboru stálých zástupců (Coreper), podle níž byla jeho použitelnost zachována až do nalezení politické shody pro jeho nahrazení. Takové odůvodnění by totiž znamenalo retroaktivní začlenění sdělení C(2009) 9502 do smluv uzavřených před tím, než byla uvedená dohoda uzavřena. Mise Eulex Kosovo přitom neuvádí žádný důvod, na němž by mohlo být takové použití se zpětnou účinností založeno.
- 115 Tribunál má však za to, že jak tvrdí rovněž mise Eulex Kosovo, sdělení C(2009) 9502 bylo začleněno do třetí až deváté smlouvy uzavřené po konci jeho platnosti na základě společné vůle smluvních stran, a to na čl. 23 odst. 1. Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobce, je tudíž sdělení C(2009) 9502 nedílnou součástí prvních devíti smluv uzavřených mezi žalobcem a vedoucím mise Eulex Kosovo a je vůči nim použitelné.

- 116 Zadruhé článek 1.1 prvních devíti smluv stanovoval, že podpisem pracovní smlouvy zaměstnanec uznává a přijímá ustanovení a zásady obsažené v uvedených smlouvách, jeho přílohy, standardizované provozní postupy a kodex chování mise Eulex Kosovo. Podle článku 23 těchto devíti smluv se odkazovalo na sdělení C(2009) 9502 a upřesňovalo, že toto je nedílnou součástí uvedených smluv.
- 117 Jak přitom výslovně vyplývá ze všech devíti smluv uzavřených mezi žalobcem a vedoucím mise Eulex Kosovo, které obsahují na začátku první strany údaj *Contract of employment for international staff*, byl žalobce zaměstnán jako „mezinárodní zaměstnanec“ ve smyslu bodu 4a sdělení C(2009) 9502.
- 118 Mimoto z ustanovení bodu 4a třetího pododstavce sdělení C(2009) 9502 výslovně vyplývá, že „pokud jde o [...] pracovní právo mezinárodních zaměstnanců, nadále se použijí právní předpisy země původu nebo trvalého daňového domicilu“. Dále je v desátém pododstavci téhož bodu uvedeno, že „pracovní smlouva podléhá pracovnímu právu a předpisům v oblasti sociálního zabezpečení státu, jehož je zaměstnanec státním příslušníkem/v němž bylo před nástupem do zaměstnání konstatováno jeho trvalé bydliště (daňový domicil)“. Kromě toho podle jedenáctého pododstavce uvedeného bodu „ukončení smlouvy [...] a aspekty odpovědnosti podléhají právním předpisům v oblasti sociálního zabezpečení a pracovnímu právu v zemi“ určené podle kritérií uvedených v desátém pododstavci. Konečně podle bodu 4a šestého pododstavce sdělení v případě rozdílů mezi zemí původu a „trvalým bydlištěm (daňovým domicilem)“ konstatovaným před nástupem do zaměstnání má přednost posledně uvedené.
- 119 S ohledem na předchozí úvahy Tribunál, pokud jde o prvních devět smluv, konstatuje, že smluvní strany si za použitelné vnitrostátní pracovní právo zvolily ve smyslu čl. 8 odst. 1 nařízení Řím I irské právo tím, že odkazem na sdělení C(2009) 9502 určily zaprvé právo země, jejímž státním příslušníkem žalobce byl [v souladu s bodem 4a desátým pododstavcem sdělení C(2009) 9502], případně zadruhé právo země jeho původu a trvalého bydliště (daňového domicilu) před jeho nástupem k misi Eulex Kosovo [v souladu s bodem 4a třetím a desátým pododstavcem sdělení C(2009) 9502].
- 120 Zaprvé je totiž nesporné, že žalobce je irským státním příslušníkem. Ustanovení bodu 4a desátého pododstavce sdělení C(2009) 9502 přitom výslovně označují právo státu, jehož je zaměstnanec státním příslušníkem, jako právo rozhodné pro pracovní poměr.
- 121 Zadruhé, pokud jde o zemi původu a bydliště žalobce před jeho nástupem k misi Eulex Kosovo, je třeba určit, kde se nacházel mezi 31. prosincem 2009, tedy okamžikem ukončení svého zaměstnání v misi EUPM v Bosně a Hercegovině (viz bod 2 výše), a 5. dubnem 2010, kdy nastoupil k misi Eulex Kosovo (viz bod 3 výše).
- 122 Je přitom nutno konstatovat, že žalobce ve své reakci na první organizační procesní opatření ze dne 16. září 2019 uznal, že zemí jeho původu, která byla označena a použita v rámci jeho smluvního vztahu s misí Eulex Kosovo, je Irsko. Připustil tak, že z různých písemností předložených misí Eulex Kosovo ve fázi dupliky vyplývá, že při uzavření své první smlouvy na dobu určitou s uvedenou misí, ale rovněž během celého svého pracovního poměru s ní, zejména ve svých žádostech o úhradu výdajů na cestu do místa svého původu (*Statement of Home Travel Expenses*), soustavně uváděl, že zemí jeho původu je Irsko. Kromě toho dodal, že Irsko zůstalo zemí jeho původu po celou dobu jeho zaměstnání v misích uvedených v bodech 1 až 3 výše.

123 Z těchto písemností ze spisu vyplývá, že v okamžiku nástupu k misi Eulex Kosovo bylo zemí původu a bydliště žalobce Irsko. Je ostatně nutno poukázat na to, že žalobce, stále ve své reakci na první organizační procesní opatření ze dne 16. září 2019, rovněž uvedl, že Irsko bylo zemí jeho původu již před uzavřením první smlouvy na dobu určitou s první misí, pro kterou pracoval, v roce 1994. Kolizní kritérium týkající se země původu tedy určuje irské právo jako pracovní právo použitelné v projednávaném případě, pokud jde o prvních devět smluv, uzavřených mezi žalobcem a vedoucím mise.

124 Na tento závěr nemá vliv kritérium stanovené v bodě 4a šestém pododstavci sdělení C(2009) 9502, jak je uvedeno v bodě 118 výše. Z písemností žalobce totiž nevyplývá, že by uplatňoval daňový domicil v jiné zemi, než je země jeho původu.

v) K vnitrostátnímu právu hmotnému použitelnému na desátou a jedenáctou smlouvu na dobu určitou, uzavřeným mezi žalobcem a misí Eulex Kosovo

125 Jak vyplývá z bodu 110 výše, Tribunál konstatuje, že na rozdíl od prvních devíti smluv desátá a jedenáctá smlouva neobsahují ustanovení týkající se volby smluvních stran ohledně práva, kterým se řídí pracovní poměr navázaný každou z těchto dvou smluv.

126 V úvodu těchto smluv uzavřených mezi žalobcem a misí Eulex Kosovo, zastoupenou jeho vedoucím, bylo totiž uvedeno, že podle čl. 10 odst. 3 společné akce 2008/124 měly být pracovní podmínky a práva a povinnosti mezinárodního a místního personálu uvedeny ve smlouvách uzavřených mezi misí Eulex Kosovo a dotčenými zaměstnanci.

127 Nicméně článek 1 desáté a jedenácté smlouvy sice byl v podstatě totožný s článkem 1.1 prvních devíti smluv, uvedeným v bodě 116 výše, je však třeba uvést, že samotná ustanovení těchto dvou smluv neumožňují určit pravidla použitelná na z nich plynoucí pracovní podmínky, tedy mj. ohledně pracovněprávního sporu, na němž je založen první bod návrhových žádání. A dále článek 23 předmětných dvou smluv již neobsahoval odkaz na sdělení C(2009) 9502 a neodkazoval ani na dokumenty v příloze obsahující údaje umožňující určit pracovní právo, které by se na ně použilo. Je tudíž třeba konstatovat, že účastníci řízení pracovní právo použitelné na desátou a jedenáctou smlouvu neurčili.

128 Vzhledem k tomu, že smluvní strany ohledně těchto smluv nečinily volbu v tomto smyslu, je třeba určit použitelné pracovní právo na základě hraničních určovatelů mezinárodního práva soukromého, a sice v projednávaném případě, jak bylo připomenuto v bodě 106 výše, podle objektivních kritérií uvedených v čl. 8 odst. 2 až 4 nařízení Řím I.

129 Z tohoto důvodu je na základě postupných kritérií uvedených v čl. 8 odst. 2 a 3 nařízení Řím I použitelným právem v zásadě právo kosovské. Jak však zdůrazňují žalobce i mise Eulex Kosovo, podle čl. 2 odst. 4 kosovského zákona č. 03/L-212 o práci, který byl předložen v příloze k žalobní odpovědi mise Eulex Kosovo, se ustanovení tohoto zákona nevztahovala na pracovněprávní vztahy v mezinárodních misích, jakou je i Eulex Kosovo. Kosovské pracovní právo tak samo vylučuje své použití na takové pracovní vztahy, o jaké se jedná v projednávané věci.

130 V každém případě je třeba konstatovat, že desátá a jedenáctá smlouva mají užší vazby, ve smyslu čl. 8 odst. 4 nařízení Řím I, s právem irským, které je tedy třeba na uvedené smlouvy použít.

131 Zaprvé totiž bez ohledu na postupné uzavření desáté a jedenácté smlouvy existoval mezi stranami nepřetržitý pracovní poměr fakticky již od první z jedenácti smluv.

- 132 Tato kontinuita vyplývá především z označení pracovního místa, které žalobce zastával v misi v rámci desáté a jedenácté smlouvy, a sice *IT Officer (Regional Infrastructure Support) (EK 10453)*, jakožto osoba odpovědná za technologie na regionální úrovni, které zastával již od uzavření šesté smlouvy. Jak popsal sám žalobce ve svém vyjádření ze dne 11. června 2020 a jak vyplývá z první přílohy k uvedenému vyjádření, v rámci pracovního místa, které zastával od 15. června 2012, označeného číslem EK 10453, každopádně vykonával v misi Eulex Kosovo funkce vedoucího a kontrolora veškerého personálu pracujícího v oddělení IT servisu a podpory. Toto konstatování nelze popřít z důvodu, že úkoly, které mu byly svěřeny v rámci šesté až jedenácté smlouvy, se mohly v průběhu dotčeného období, tedy od 15. června 2012 do 14. listopadu 2014, pozměnit.
- 133 Jak totiž výslovně vyplývá z jejich popisu samotným žalobcem, jak je uveden v části III osobního hodnocení (dále jen „hodnocení“), které zahrnovalo období od 16. dubna do 14. listopadu 2014, jeho úkoly se v té době pozměnily z důvodu restrukturalizace mise Eulex Kosovo, zejména z důvodu zrušení oddělení regionální IT a technologické podpory. Takové změny úkolů vykonávaných žalobcem jsou pro místo vedoucího a kontrolora, které zastával, běžné. Na kontinuitě pracovního vztahu mezi žalobcem a misí během dotčených jedenácti smluv proto nemohly nic změnit.
- 134 Dále ze všech šesti hodnocení vypracovaných během pracovního vztahu mezi misí Eulex Kosovo nebo jejím vedoucím a žalobcem vyplývá, že mu byla navržena nová smlouva na dobu určitou. Tato hodnocení byla předána misí v reakci na žádost formulovanou v tomto smyslu třetím organizačním procesním opatřením.
- 135 A konečně je nesporné, že žalobce byl povyšován v rámci platových stupňů v závislosti na celkovém počtu odpracovaných let v mise Eulex Kosovo v rámci všech jedenácti po sobě jdoucích smluv na dobu určitou.
- 136 S ohledem na tuto kontinuitu a spojitost existující mezi všemi jedenácti smlouvami je při absenci volby smluvních stran ohledně práva použitelného na pracovněprávní spor, z něhož vychází první bod návrhových žádání, v desáté a jedenácté smlouvě třeba zohlednit parametry pro určování takového práva, jak byly uvedeny v prvních devíti smlouvách.
- 137 Jak přitom bylo konstatováno v bodě 123 výše, v prvních devíti smlouvách se smluvní strany rozhodly podřídit svůj smluvní vztah irskému právu. Navzdory dotčené absenci v desáté a jedenácté smlouvě je tak v souladu s judikaturou připomenutou v bodě 105 výše na základě čl. 8 odst. 4 nařízení Řím I třeba dospět k závěru, že s ohledem na všechny okolnosti, které charakterizují pracovní poměr žalobce v rámci práce pro misi Eulex Kosovo na základě všech jedenácti smluv, se na poslední dvě smlouvy i nadále vztahují irské právní předpisy jakožto předpisy země, jejímž státním příslušníkem žalobce byl a v níž měl bydliště v okamžiku nástupu do zaměstnání u mise.
- 138 Zadruhé, pokud jde o systémy sociálního a důchodového zabezpečení systému na jedné straně a daňový systém na druhé straně, do nichž žalobce spadal, obě poslední smlouvy v člancích 12.1 a 13.1 stanovovaly, že zaměstnanec podléhá vnitrostátnímu právu platnému v zemi jeho trvalého bydliště (daňového domicilu) před nástupem k misi. Přestože se hraniční určovatel použitelný na tyto různé režimy nevztahuje přímo k takovému pracovněprávnímu předmětu sporu, jako je předmět, na němž je založen první bod návrhových žádání, je třeba uvést, že s ohledem na konstatování učiněná v bodech 121 až 124 výše opět odkazují na irské právo jakožto použitelné vnitrostátní právo.

139 Je tedy třeba dojít k závěru, že je třeba použít irské právo na celý smluvní vztah navázaný na základě všech jedenácti smluv uzavřených žalobcem s vedoucím mise a se samotnou misí. O předmětu sporu, z něhož vychází první bod návrhových žádání, je tedy třeba rozhodnout na základě uvedeného práva, a nikoli práva belgického, kterého se původně žalobce dovolával.

2) Irské pracovní právo hmotné použitelné v projednávaném případě a provádějící ustanovení 5 rámcové dohody

140 Jak vyplývá z bodů 96 až 98 výše, unijní normotvůrce tím, že provedl rámcovou dohodu, která je přílohou směrnice 1999/70, stanovil s ohledem na obecnou právní zásadu zákazu zneužití práva právní rámec, jehož cílem je zabránit zneužívání práva vyplývajícímu z používání po sobě jdoucích pracovních smluv nebo poměrů na dobu určitou.

141 Ustanovení 5 rámcové dohody, týkající se „opatření k předcházení zneužití“, uvádí:

„1. K předcházení zneužití vznikajícímu využitím po sobě jdoucích pracovních smluv nebo poměrů na dobu určitou, pokud žádná právní opatření pro předcházení zneužití neexistují, zavedou členské státy po konzultaci se sociálními partnery, v souladu s vnitrostátními právními předpisy, kolektivními smlouvami nebo zvyklostmi, nebo sociální partneři, způsobem, který přihlédne k potřebám specifických odvětví nebo kategorií zaměstnanců, jedno nebo více z následujících opatření:

- a) objektivní důvody ospravedlňující obnovení těchto pracovních smluv a poměrů;
- b) maximální celkové trvání po sobě jdoucích pracovních smluv a poměrů na dobu určitou;
- c) počet obnovení těchto smluv a poměrů.

2. Členské státy po konzultaci se sociálními partnery nebo sociální partneři případně stanoví podmínky, za jakých jsou pracovní smlouvy nebo poměry na dobu určitou

- a) považovány za „po sobě jdoucí“;
- b) považovány za uzavřené na dobu neurčitou.“

142 Účelem ustanovení 5 bodu 1 rámcové dohody je naplnit jeden z cílů, jež tato dohoda sleduje, to znamená regulovat využívání po sobě jdoucích pracovních smluv nebo poměrů na dobu určitou, jež je považováno za potenciální zdroj zneužívání na úkor zaměstnanců, tím, že se vytvoří určitá minimální ochranná ustanovení, jejichž úkolem je zabránit nejisté situaci zaměstnanců (viz rozsudek ze dne 26. ledna 2012, Küçük, C-586/10, EU:C:2012:39, bod 25 a citovaná judikatura).

143 Toto ustanovení rámcové dohody tedy členským státům ukládá, aby s cílem zabránit zneužívání vyplývajícímu z použití po sobě jdoucích pracovních smluv nebo poměrů uzavřených na dobu určitou účinně a závazně přijaly alespoň jedno z opatření v něm vyjmenovaných, pokud jejich vnitrostátní právo neobsahuje rovnocenná právní opatření. Tři opatření takto vyjmenovaná v bodě 1 písm. a) až c) zmíněného ustanovení se týkají objektivních důvodů ospravedlňujících obnovení takových pracovních smluv nebo poměrů, nejdelšího možného jejich celkového trvání a počtu jejich obnovení (viz rozsudek ze dne 26. ledna 2012, Küçük, C-586/10, EU:C:2012:39, bod 26 a citovaná judikatura).

144 Směrnice 1999/70 byla do irského právního řádu provedena zákonem z roku 2003. Tento zákon nabyl účinnosti dne 14. července 2003.

145 Článek 9 zákona provádí ustanovení 5 rámcové dohody. V odstavci 1 stanoví, že pracovní smlouva na dobu určitou zaměstnance, který k datu přijetí tohoto zákona nebo po něm dovršil tři roky nepřetržitého zaměstnání u svého nebo spřízněného zaměstnavatele, může být tímto zaměstnavatelem obnovena pouze jednou, a to na dobu nejvýše jednoho roku. Podle čl. 9 odst. 3 zákona je každá podmínka vložená do pracovní smlouvy v rozporu s odstavcem 1 tohoto článku neúčinná a dotčená smlouva je považována za smlouvu uzavřenou na dobu neurčitou.

146 Podle čl. 9 odst. 4 zákona se však zaměstnavatel může z objektivních důvodů od povinností vyplývajících z odstavců 1 až 3 uvedeného článku odchýlit. Pojem „objektivní důvody“ je blíže vymezen v článku 7 zákona. Podle tohoto ustanovení platí, že „[d]ůvod se pro účely jakéhokoli ustanovení této části považuje za objektivní pouze tehdy, jestliže je založen na jiných hlediscích, než je status dotčeného zaměstnance jakožto zaměstnance na dobu určitou a jestliže méně příznivé zacházení s tímto zaměstnancem z něj plynoucí (které může zahrnovat obnovení smlouvy zaměstnance na dobu určitou na další dobu určitou) sleduje dosažení legitimního cíle zaměstnavatele a takové zacházení je k tomuto účelu vhodné a nezbytné“. Jinými slovy k tomu, aby byl uplatňovaný důvod objektivní, musí být v podstatě založen na hlediscích netýkajících se přímo zaměstnance a méně příznivé zacházení, které pro něj smlouva na dobu určitou s sebou nese, musí směřovat k dosažení legitimního cíle zaměstnavatele, a to vhodným a nezbytným způsobem.

3) K použití irského pracovního práva na návrh o překvalifikování jedenácti smluv na dobu určitou na jedinou smlouvu na dobu neurčitou

147 V reakci na první organizační procesní opatření v rozsahu, jimž byl mj. vyzván, aby se vyjádřil k případnému použití irského práva, žalobce trval na svém návrhu na překvalifikování těchto jedenácti smluv na smlouvu na dobu neurčitou. V tomto ohledu tvrdil, že neexistuje objektivní důvod obecného a rozpočtového rázu, který by mohl odůvodnit uzavření jedenácti smluv na dobu určitou, a že v souladu s judikaturou vzhledem k tomu, že jeho zaměstnání misí Eulex Kosovo mělo plnit trvalé a stálé potřeby, je jejich uzavření zneužívající, takže tyto smlouvy musí být překvalifikovány na jedinou smlouvu na dobu neurčitou.

148 Konkrétně, pokud jde o objektivní důvody, kterých se mise Eulex Kosovo dovolává k odůvodnění uzavření těchto jedenácti smluv, žalobce zpochybňuje, že by mise byla systematicky omezena na dobu trvání svého mandátu, a to tím spíše že délka dotčených smluv nebyla trvání uvedeného mandátu přizpůsobována. Dodává, že smluvní vztah s žalobcem bylo možné založit na dobu neurčitou, jelikož organizace rozhodovacího postupu ohledně obnovování mandátů misí plně umožňovala dodržet výpovědní lhůtu použitelnou na smlouvy na dobu neurčitou.

149 Mise Eulex Kosovo, podporovaná ostatními žalovanými, má v podstatě za to, že existovaly objektivní důvody ospravedlňující uzavření daných jedenácti smluv.

150 V projednávaném případě přísluší Tribunálu, aby na základě rozhodčí doložky obsažené v poslední smlouvě posoudil s ohledem na ustanovení článku 9 zákona z roku 2003, který provádí ustanovení 5 rámcové dohody, opodstatněnost návrhu žalobce na překvalifikování dotčených jedenácti smluv. Ze spisu ve věci ani z argumentů účastníků řízení nevyplývá, že by uvedený zákon nebyl v souladu se směrnicí 1999/70, či dokonce s obecnou právní zásadou zákazu zneužití práva.

- 151 Zprv je nesporné, že žalobce byl k misi Eulex Kosovo přijat na základě čl. 9 odst. 3 první věty společné akce 2008/124. Podle uvedeného článku mohla mise v případě potřeby přijímat mezinárodní a místní civilní zaměstnance na smluvním základě. Naproti tomu při absenci dalšího upřesnění v uvedené společné akci příslušelo vedoucímu mise a poté, když jí byla přiznána právní subjektivita v roce 2014, samotné misi rozhodnout o typu smlouvy nabídnutém žalobci. Takto bylo rozhodnuto, že během celého smluvního vztahu s ním mu bude navrhováno postupné uzavírání smluv na dobu určitou.
- 152 Zadruhé podle judikatury unijního soudu příslušným orgánům přísluší, aby v každém jednotlivém případě posoudily všechny okolnosti věci, přičemž vezmou v potaz zejména počet uvedených po sobě jdoucích smluv uzavřených s touž osobou nebo k provedení téže práce, tak aby se vyloučila možnost, že použití pracovních smluv nebo poměrů na dobu určitou, i uzavřených zdánlivě pro pokrytí potřeby zástupu, bude zaměstnavateli zneužíváno. I když posouzení uplatněného objektivního důvodu musí vycházet z obnovení poslední uzavřené pracovní smlouvy, mohou být v rámci tohoto celkového přezkumu relevantní existence, počet a doba trvání po sobě jdoucích smluv tohoto typu uzavřených v minulosti se stejným zaměstnavatelem (viz rozsudek ze dne 26. ledna 2012, Küçük, C-586/10, EU:C:2012:39, bod 40 a citovaná judikatura).
- 153 Je nesporné, že žalobce byl zaměstnán v misi Eulex Kosovo na základě jedenácti smluv na dobu určitou uzavíraných postupně mezi 5. dubnem 2010 a 14. listopadem 2014 jako osoba odpovědná za technologie (*IT Officer*). Z písemností ve spise vyplývá, že třetí rok od začátku pracovního poměru byl dosažen v průběhu osmé smlouvy, která končila dne 14. června 2013. Podle čl. 9 odst. 1 zákona z roku 2003 přitom délka deváté smlouvy, která byla platná od 15. června 2013 do 14. června 2014, nepřekročila jeden rok. Od posledně uvedeného data se tedy měl uplatnit zákaz uzavírat nové smlouvy na dobu určitou. Desátá smlouva na dobu určitou by tak měla být v zásadě překvalifikována na smlouvu na dobu neurčitou, ledaže v souladu s čl. 9 odst. 4 zákona z roku 2003 existovaly objektivní důvody, které mohly odůvodnit její uzavření v tehdejší podobě.
- 154 Podle ustálené judikatury Soudního dvora přitom pojem „objektivní důvody“ ve smyslu ustanovení 5 bodu 1 písm. a) rámcové dohody musí být chápán tak, že se vztahuje na přesné a konkrétní okolnosti charakterizující danou činnost, a tudíž může v tomto konkrétním kontextu ospravedlňovat použití po sobě jdoucích smluv na dobu určitou. Tyto okolnosti mohou vyplývat zejména z konkrétní povahy úkolů, pro jejichž plnění byly takové smlouvy uzavřeny, a z charakteristik jim vlastních nebo případně ze sledování legitimního cíle sociální politiky daného členského státu (viz rozsudek ze dne 26. ledna 2012, Küçük, C-586/10, EU:C:2012:39, bod 27 a citovaná judikatura).
- 155 Článek 7 zákona z roku 2003 je tedy třeba aplikovat a je třeba zkoumat, zda v souladu s článkem 9 zákona existovaly v projednávaném případě takové objektivní důvody pro uzavření dotčených jedenácti smluv i po 14. červnu 2014, tj. po deváté smlouvě, ve světle uvedené judikatury.
- 156 V tomto ohledu je třeba uvést, že právní rámec a celkový pracovní kontext, ve kterém žalobce plnil úkoly, které mu byly svěřeny v misi Eulex Kosovo, se vyznačovaly svojí dočasností. Konkrétně tato vlastnost vyplývá nejen z délky mandátu mise a období pokrytých finančními referenčními částkami k úhradě jejích výdajů, ale rovněž z pravidelného (nového) vymezování jejích pravomocí a rozsahu činnosti a délky mandátu vedoucího mise. Tuto vlastnost kromě toho dokládají podmínky a způsoby přijímání zaměstnanců mise.

- 157 Zaprvé, pokud jde o délku mandátů mise, je třeba připomenout, že na základě Smlouvy o EU ve znění platném v rozhodné době, a zejména na základě jejího článku 14, přijala Rada společnou akci 2006/304/SZBP ze dne 10. dubna 2006 o zřízení plánovacího týmu EU (EUP T Kosovo) v souvislosti s možnou operací EU pro řešení krize v oblasti právního státu a v dalších možných oblastech v Kosovu (Úř. věst. 2006, L 112, s. 19). Dne 11. prosince 2006 přijala Rada na základě týchž ustanovení Smlouvy o EU společnou akci 2006/918/SZBP, kterou se mění a prodlužuje společná akce 2006/304 (Úř. věst. 2006, L 349, s. 57), ve které schválila koncept řešení krize uplatňovaného Unií v Kosovu. Kromě toho mise Eulex Kosovo byla vytvořena společnou akcí 2008/124 právě s ohledem na uvedené společné akce, stále zejména na základě článku 14 Smlouvy o EU. V bodě 10 odůvodnění uvedené akce je připomenuto, že čl. 14 odst. 1 Smlouvy o EU vyžaduje, aby bylo určeno financování pro celou dobu provádění této společné akce.
- 158 Podle čl. 14 odst. 1 Smlouvy o EU ve znění platném v době zřízení mise byly společné akce přijímány Radou a týkaly se určitých situací, kdy byla operativní akce Unie považována za nezbytnou. Měly stanovovat její cíle, rozsah, prostředky, které budou Unii poskytnuty, podmínky jejího provádění, a je-li to nezbytné, dobu trvání.
- 159 Podle ustanovení čl. 20 druhého pododstavce první věty původního znění společné akce 2008/124 tak měla platnost akce skončit uplynutím 28 měsíců od přijetí operačního plánu (OPLAN) týkajícího se mise Evropské unie v Kosovu na podporu právního státu, Eulex Kosovo. S ohledem na datum přijetí tohoto plánu vypršel původní mandát této společné akce dne 14. června 2010. Následně byl několikrát Radou prodloužen o dobu dvou let.
- 160 Tento mandát byl tak mj. nejprve prodloužen do 14. června 2012 [čl. 1 odst. 10 rozhodnutí Rady 2010/322/SZBP ze dne 8. června 2010, kterým se mění a prodlužuje společná akce 2008/124 (Úř. věst. 2010, L 145, s. 13)], poté do 14. června 2014 [čl. 1 odst. 7 rozhodnutí Rady 2012/291/SZBP ze dne 5. června 2012, kterým se mění a prodlužuje společná akce 2008/124 (Úř. věst. 2012, L 146, s. 46)] a následně do 14. června 2016 (čl. 1 odst. 9 rozhodnutí 2014/349)].
- 161 Zadržet, pokud jde o období krytá finančními referenčními částkami, která byla uvedena v jednotlivých zněních článku 16 společné akce 2008/124, nadepsaného „Finanční ustanovení“, měla Rada v souladu s ustanoveními odstavce 1 posledního pododstavce uvedeného článku v jeho různých zněních počínaje zněním vyplývajícím z rozhodnutí 2010/322 určit uvedené částky k pokrytí výdajů mise Eulex Kosovo. Tato období krytá finančními referenčními částkami dokreslují dočasný rozpočtový kontext zásahu Unie v Kosovu prostřednictvím uvedené mise.
- 162 Mezi vznikem mise a prvním pololetím roku 2015 tak byly finanční referenční částky určené k pokrytí výdajů souvisejících s misí nejprve stanoveny na základě společné akce 2008/124 do 14. června 2009 (články 16 a 20 společné akce 2008/124), poté společnou akcí Rady 2009/445/SZBP ze dne 9. června 2009, kterou se mění společná akce 2008/124 (Úř. věst. 2009, L 148, s. 33), do 14. června 2010 (čl. 1 odst. 1 společné akce 2009/445), a následně rozhodnutími Rady do 14. října 2010 (čl. 1 odst. 6 rozhodnutí 2010/322), do 14. října 2011 [článek 1 rozhodnutí Rady 2010/619/SZBP ze dne 15. října 2010, kterým se mění společná akce 2008/124 (Úř. věst. 2010, L 272, s. 19)], do 14. prosince 2011 [článek 1 rozhodnutí Rady 2011/687/SZBP ze dne 14. října 2011, kterým se mění společná akce 2008/124 (Úř. věst. 2011, L 270, s. 31)], do 14. června 2012 [článek 1 rozhodnutí Rady 2011/752/SZBP ze dne 24. listopadu 2011, kterým se mění společná akce 2008/124 (Úř. věst. 2011, L 310, s. 10)], do 14. června 2013 (čl. 1 odst. 5 rozhodnutí 2012/291), do 14. června 2014 [rozhodnutí Rady 2013/241/SZBP ze dne 27. května 2013, kterým se mění společná akce 2008/124 (Úř. věst. 2013, L 141, s. 47)], do

14. října 2014 (čl. 1 odst. 6 rozhodnutí 2014/349), a konečně do 14. června 2015 [čl. 1 odst. 3 rozhodnutí 2014/685/SZBP Rady ze dne 29. září 2014, kterým se mění společná akce 2008/124 (Úř. věst. 2014, L 284, s. 51)].

- 163 Zatřetí, pokud jde o vymezení pravomocí a rozsahu činnosti mise Eulex Kosovo, ty byly upravovány v závislosti na vývoji situace v terénu a vztazích mezi Uníí a kosovskými orgány.
- 164 Předně se tato geopolitická a diplomatická nejistota odráží v ustanoveních čl. 28 odst. 1 druhého pododstavce SEU, podle nichž v případě, že dojde ke změně okolností, která má podstatný vliv na záležitost, která je předmětem rozhodnutí Rady zavádějící operativní akci Unie, přezkoumá Rada zásady a cíle tohoto rozhodnutí a přijme nezbytná rozhodnutí. Totéž platí pro ustanovení čl. 14 odst. 2 Smlouvy o EU ve znění platném v roce 2008 při zřízení mise Eulex Kosovo, které nahradilo čl. 28 odst. 1 druhý pododstavec SEU. A dále se uvedená nejistota projevuje rovněž opakovaným připomenutím v bodech odůvodnění jednotlivých rozhodnutí Rady, kterými se mění a prodlužuje společná akce 2008/124, toho, že mise Eulex Kosovo měla probíhat za situace, která se mohla zhoršit a ohrozit cíle nejprve společné zahraniční a bezpečnostní politiky a poté vnější činnosti uvedené v článku 21 SEU.
- 165 Dále v souladu s ustanoveními článku 19 společné akce 2008/124 ve znění vyplývajícím z rozhodnutí 2010/322 byla Rada povinna nejpozději šest měsíců před koncem použitelnosti společné akce vyhodnotit, zda by měla být mise prodloužena. Z bodů odůvodnění každého rozhodnutí o prodloužení této společné akce tak plyne, že Rada zmínila doporučení formulovaná v tomto ohledu Politickým a bezpečnostním výborem (bod 3 odůvodnění rozhodnutí 2010/332) a poté strategický přezkum (bod 3 odůvodnění rozhodnutí 2012/291 a bod 4 odůvodnění rozhodnutí 2014/349).
- 166 Strategický přezkum mise Eulex Kosovo (CMDP, EEAS 00115/14) provedený v lednu 2014 (dále jen „strategický přezkum“) byl předložen misí ve znění, které nebylo zcela odtajněno, jakožto příloha A5 její reakce na druhé organizační procesní opatření. Na základě tohoto dokumentu Rada rozhodnutím 2014/349 rozhodla o změně a prodloužení společné akce 2008/124 do 14. června 2016. V tomto ohledu je třeba uvést, že jak tvrdí zejména mise, z tohoto přezkumu vyplývá, že kosovské orgány vyjádřily v roce 2013 přání, aby byl s vidinou konce mandátu společné akce, který byl tehdy stanoven na 14. června 2014, zahájen proces ukončení mezinárodně kontrolované nezávislosti Kosova. V dopise kabinetu kosovského předsedy vlády vyhotoveném v červenci 2013, který tvoří přílohu I strategického přezkumu, tak uvedené orgány navrhovaly přechodnou strategii, jejímž cílem bylo pomoci misi s koordinovaným předáním výkonných pravomocí dotčeným kosovským orgánům, tak aby mohl být její mandát v červnu 2014 ukončen. Za tímto účelem uvedené orgány v dotčeném dopise vyjmenovaly určité oblasti činnosti mise, které mohly být podle jejich posouzení přeneseny na kosovské orgány.
- 167 Dále bylo ve strategickém přezkumu doporučeno, zejména s ohledem na tato přání vyjádřená kosovskými orgány, přeformulovat rozsah činností mise. Z tohoto důvodu bylo v bodě 45 uvedeného přezkumu zejména navrženo zachování zbytkové přítomnosti na úrovni místního soudního systému. Stejně tak v bodě 75 přezkumu bylo v očekávání prodloužení mandátu mise od června 2014 do června 2016 výslovně uvedeno, že s ohledem na nové činnosti svěřené misi bude tato mnohem menší a že v tomto ohledu bylo navrženo dohodnout přechodné období v délce tří až čtyř měsíců, které bude končit v září nebo říjnu 2014.

- 168 A konečně z revidované verze OPLAN přijaté dne 20. června 2014 (9633/6/14 REV 6) vyplývá, že mise Eulex Kosovo sdělila ve znění, které nebylo zcela odtajněno, formou přílohy A7 její reakce na druhé organizační procesní opatření, že změny provedené v rámci společné akce 2008/124 spočívaly na dosažení rovnováhy mezi snahami kosovských orgánů a konstatováním strategického přezkumu, podle kterého navzdory dosaženému pokroku nebude v červnu 2014 sledovaných cílů zcela dosaženo. V hlavě 1.2 (*Situation Update*) bylo tudíž výslovně uvedeno, že v rámci prodloužení jejího mandátu do června 2016 bylo třeba vytvořit partnerství směřující k uspokojení přání kosovských orgánů po větším zapojení do řešení problémů a současně i snahy zajistit přechod v oblastech činnosti, ve kterých bylo dosaženo dohodnutých cílů. Výslovně se v ní upřesňovalo, že „přizpůsobování a přebírání odpovědnosti na místní úrovni představuje určující charakteristiku budoucího mandátu“. Pokud jde o provedení restrukturalizace mise, k níž mělo dojít 15. října 2014, z hlavy 4.2.1 (*Transition Phase*) vyplývá, že během přechodné fáze počínající 15. červnem 2014 a končící 14. říjnem 2014 měla být mise reorganizována v souladu s organizační strukturou tvořící přílohu 1 uvedené verze OPLAN. Z uvedené přílohy přitom vyplývá, že pokud jde o technické služby, počet *Information Technology Officers* oddělení *Information Technology and Software Development*, mezi něž patřil i žalobce, se měl snížit ze šesti na čtyři.
- 169 Pokud jde o zásady použitelné na uvedenou přechodnou fázi, co se týče důsledků rozhodnutí o restrukturalizaci mise na podmínky zaměstnávání jejích zaměstnanců, bylo stanoveno, že v případě rušení pracovních míst nebudou smlouvy smluvních zaměstnanců, kteří je zastávají, po svém skončení v žádném případě obnovovány.
- 170 Začtvrté, pokud jde o délku mandátů jednotlivých vedoucích mise, ta opět dokládá vliv dočasného rozhodovacího rámce zásahu Unie v Kosovu prostřednictvím mise.
- 171 Mandát prvního vedoucího mise tak podle ustanovení čl. 2 druhého pododstavce rozhodnutí Politického a bezpečnostního výboru Eulex/1/2008 ze dne 7. února 2008 o jmenování vedoucího Mise Evropské unie v Kosovu na podporu právního státu (EULEX KOSOVO) (2008/125/SZBP) (Úř. věst. 2008, L 42, s. 99), trvalo až do vypršení platnosti společné akce 2008/124. Uvedený mandát skončil dne 14. října 2010 zrušením rozhodnutí Eulex/1/2008 článkem 2 rozhodnutí Politického a bezpečnostního výboru Eulex/1/2010 ze dne 27. července 2010 o jmenování vedoucího Mise Evropské unie v Kosovu na podporu právního státu (EULEX KOSOVO) (2010/431/SZBP) (Úř. věst. 2010, L 202, s. 10).
- 172 Mandát druhého vedoucího běžel nejprve podle rozhodnutí Eulex/1/2010 od 15. října 2010 do 14. října 2011, načež byl následně třikrát prodloužen, a to do 14. června 2012 [rozhodnutí Politického a bezpečnostního výboru EULEX KOSOVO/1/2011 ze dne 27. července 2010 o prodloužení mandátu vedoucího mise Evropské unie v Kosovu na podporu právního státu (EULEX KOSOVO) (2011/688/SZBP) (Úř. věst. 2011, L 270, s. 32)], do 14. října 2012 [rozhodnutí Politického a bezpečnostního výboru EULEX KOSOVO/1/2012 ze dne 12. června 2012 o prodloužení mandátu vedoucího mise Evropské unie v Kosovu na podporu právního státu (EULEX KOSOVO) (2012/310/SZBP) (Úř. věst. 2012, L 154, s. 24)], a konečně do 31. ledna 2013 [rozhodnutí Politického a bezpečnostního výboru EULEX KOSOVO/2/2012 ze dne 12. října 2012 o prodloužení mandátu vedoucího mise Evropské unie v Kosovu na podporu právního státu (EULEX KOSOVO) (2012/631/SZBP) (Úř. věst. 2012, L 282, s. 45)].
- 173 Mandát třetího vedoucího běžel nejprve od 1. února 2013 do 14. června 2014 [rozhodnutí Politického a bezpečnostního výboru EULEX KOSOVO/3/2012 ze dne 4. prosince 2012 o jmenování vedoucího Mise Evropské unie v Kosovu na podporu právního státu (EULEX

KOSOVO) (2012/751/SZBP) (Úř. věst. 2012, L 334, s. 46)] a následně byl prodloužen do 14. října 2014 [rozhodnutí Politického a bezpečnostního výboru EULEX KOSOVO/1/2014 ze dne 17. června 2014 o prodloužení mandátu vedoucího mise Evropské unie v Kosovu na podporu právního státu (EULEX KOSOVO) (2014/371/SZBP) (Úř. věst. 2014, L 180, s. 17)].

174 S ohledem na uzavření poslední smlouvy na období od 15. října do 14. listopadu 2014 je třeba dodat, že na období od 15. října 2014 do 14. června 2015 byl jmenován čtvrtý vedoucí mise [rozhodnutí Politického a bezpečnostního výboru EULEX KOSOVO/2/2014 ze dne 9. října 2014 o jmenování vedoucího Mise Evropské unie v Kosovu na podporu právního státu (EULEX KOSOVO) (2014/707/SZBP) (Úř. věst. 2014, L 295, s. 59).

175 Z výše uvedených konstatování vyplývá, že mandát vedoucích mise byl nejen omezený, ale rovněž nepravidelně stanovovaný na různě dlouhá období. Krom skutečnosti, že prvních devět smluv bylo uzavřeno mezi žalobcem a v té době aktuálním vedoucím mise, je přitom třeba uvést, že podle bodu 4 sedmého a osmého pododstavce sdělení C(2009) 9502, které bylo původně nedílnou součástí ustanovení upravujících smluvní vztah mezi žalobcem a vedoucím mise, měla doba trvání pracovních smluv mezinárodních zaměstnanců odpovídat podmínkám pracovní smlouvy zvláštního poradce pro SZBP, s nímž žalobce uzavřel smlouvu. V tomto ohledu je nesporné, že každý z vedoucích mise, s nimiž žalobce uzavřel prvních devět smluv, byl jakožto vedoucí mise zvláštním poradcem pro SZBP. Vzhledem k absenci právní subjektivity mise bylo odůvodněné, že pracovní smlouvy mezinárodních smluvních zaměstnanců byly uzavírány jejich vedoucími. Jak připomíná mise, délka jejich mandátů byla přitom podle bodu 4 sdělení C(2009) 9502 omezená. Za těchto okolností nemohli vedoucí mise v zásadě uzavírat pracovní smlouvy na dobu delší, než byla doba trvání jejich vlastních smluv.

176 Z konstatování učiněných v bodech 157 až 175 výše tak vyplývá, že v období od zřízení mise Eulex Kosovo do druhého pololetí roku 2014 byla délka mandátu mise jakožto civilní mise pro řešení krize, původně stanovená na 28 měsíců, třikrát prodloužena o dobu dvou let. Mimo to období pokrytá referenčními finančními částkami určenými ke krytí jejich výdajů i mandáty jednotlivých vedoucích mise byly postupně nepravidelně stanovovány na nestejně dlouhá období. Kromě toho, pokud jde o vymezení pravomocí a rozsahu činnosti mise, ty byly upravovány v závislosti na postupu provádění mandátu mise, vývoji situace v místě působení a vztazích mezi Uníí a kosovskými orgány.

177 Kromě toho je třeba dodat, že pokud jde o podmínky a způsoby přijímání zaměstnanců mise Eulex Kosovo, čl. 9 odst. 2 první věta společné akce 2008/124 stanoví, že „EULEX KOSOVO tvoří zejména personál vyslaný členskými státy nebo [unijními] orgány“. Podle odst. 2 druhé věty téhož článku přísluší každému členskému státu nebo unijnímu orgánu nést náklady na personál, které vyslal, včetně cestovních výdajů na cestu do místa určení a zpět, platů, nákladů na zdravotní péči a příspěvků. Podle odst. 3 druhé věty téhož článku mohla mise podle potřeby najímat na smluvním základě rovněž mezinárodní civilní personál, pokud požadované funkce nezajišťoval personál vyslaný členskými státy.

178 Zaměstnanci mise tedy měli být získáváni přednostně vysláním zaměstnanců členských států nebo unijních orgánů. Pouze podpůrně, pokud takto vyslaní zaměstnanci nebyli schopni plnit určité úkoly nezbytné pro misi, mohla tato přijmout mezinárodní a místní civilní personál.

179 Tyto pracovní podmínky zaměstnanců v misi byly odůvodněny její dočasnou povahou, jelikož její mandát, jak vyplývá zejména z bodů 163, 166 a 177 výše, mohl být bez ohledu na svou délku a předmět vždy změněn, či dokonce zrušen kosovskými orgány. Tyto okolnosti vlastní takové

misí pro řešení mezinárodní krize zřízené v rámci SZBP, jakou je mise Eulex Kosovo, odůvodňovaly, aby její zaměstnanci byli přednostně získáváni na základě vyslání zaměstnanců členských států nebo unijních orgánů. Pokud by totiž mandát uvedené mise nebyl obnoven nebo by byl přerušen během svého plnění, bylo by možné, aniž by hrozilo, že bude mise vystavena administrativním a rozpočtovým důsledkům neslučitelným s její dočasnou povahou, vyslání těchto zaměstnanců okamžitě ukončit.

- 180 Vzhledem k tomu, že žalobce takovým vyslaným zaměstnancem nebyl, byly úkoly, které mu mohly být svěřeny, bez ohledu na jejich konkrétní předmět, nezbytně přímo vystaveny nejen nejistotě panující v oblasti mezinárodních vztahů, které podmiňovaly další činnost mise na místě, její pravomoci a rozsah činnosti, a jejího financování, ale rovněž ze své podstaty měnící se schopnosti členských států vyslat své zaměstnance, kteří by byli schopni plnit potřeby mise. Tyto podmínky a způsoby zaměstnávání personálu mise, které jsou úzce a přímo spojeny s dočasností mise, jsou dalšími objektivními důvody pro rozhodnutí nabízet mezinárodním civilním zaměstnancům smlouvy na dobu určitou.
- 181 S ohledem na dočasnost všech těchto parametrů proto žalobce tvrdí nesprávně, že bylo možné mu za účelem výkonu jeho činností v misi Eulex Kosovo nabídnout uzavření smlouvy na dobu neurčitou obsahující rozvazovací doložku pro případ ukončení mandátu a že pracovní místo, které zastával, mělo zajišťovat uspokojení stálých a trvalých potřeb. Perspektivy dalšího zaměstnávání veškerého personálu mise, včetně mezinárodních civilních zaměstnanců, byly totiž podmíněny rozhodnutím o pokračování mise, závislejícím na geopolitických faktorech, a potažmo na vymezení jejích pravomocí a rozsahu činnosti v rámci daného mandátu. Dočasnou povahu zaměstnávání personálu tedy nezbytně určuje samotná povaha dotčeného subjektu, který je výhledově určen k zániku a který je v tomto zvláštním kontextu závislý pouze na financování, které mu přidělí rozpočtový orgán na základě jeho pravomocí a rozsahu činnosti, jak je definoval politický orgán, jakož i v zásadě až do deváté smlouvy doba mandátu vedoucího mise, s níž byly smlouvy původně uzavírány.
- 182 Délka smluv uzavřených misí nebo na její účet s mezinárodními civilními zaměstnanci tak v žádném případě nemohla přesahovat konec každého z mandátů mise, a především v zásadě ani konec období pokrytých referenčními finančními částkami.
- 183 V projednávaném případě se přitom datum konce každé z prvních devíti smluv, uzavřených mezi žalobcem a vedoucím mise, jakož i konce desáté smlouvy, uzavřené mezi žalobcem a samotnou misí, vždy shodovalo s koncem mandátu mise či období pokrytých referenčními finančními částkami nebo mandátu vedoucího mise, takže použití smluv na dobu určitou představovalo, jak vyplývá z následujících zjištění, nutný a vhodný prostředek:
- konec první smlouvy, stanovený na 14. června 2010, se shodoval s koncem mandátu mise stanoveným společnými akcemi 2008/124 a 2009/445 a s koncem období pokrytého referenční finanční částkou stanoveným společnou akcí 2009/445,
 - konec druhé smlouvy, stanovený na 14. října 2010, se shodoval s koncem období pokrytého referenční finanční částkou stanoveným rozhodnutím 2010/322,
 - konec třetí smlouvy, stanovený na 14. října 2011, se shodoval s koncem období pokrytého referenční finanční částkou stanoveným rozhodnutím 2010/619 a s koncem mandátu vedoucího mise stanoveným rozhodnutím 2010/431,

- konec čtvrté smlouvy, stanovený na 14. prosince 2011, se shodoval s koncem období pokrytého referenční finanční částkou stanoveným rozhodnutím 2011/687,
- konec páté smlouvy, stanovený na 14. června 2012, se shodoval s koncem mandátu mise stanoveným rozhodnutím 2010/322, koncem období pokrytého referenční finanční částkou stanoveným rozhodnutím 2011/752 a koncem mandátu vedoucího mise stanoveným rozhodnutím 2011/688,
- konec šesté smlouvy, stanovený na 14. října 2012, se shodoval s koncem mandátu vedoucího mise stanoveným rozhodnutím 2012/310,
- konec sedmé smlouvy, stanovený na 31. ledna 2013, se shodoval s koncem mandátu vedoucího mise stanoveným rozhodnutím 2012/631,
- konec osmé smlouvy, stanovený na 14. června 2013, se shodoval s koncem období pokrytého referenční finanční částkou stanoveným rozhodnutím 2012/291,
- konec deváté smlouvy, stanovený na 14. června 2014, se shodoval s koncem mandátu mise stanoveným rozhodnutím 2012/291, koncem období pokrytého referenční finanční částkou stanoveným rozhodnutím 2013/241 a koncem mandátu vedoucího mise stanoveným rozhodnutím 2012/751,
- a konec desáté smlouvy, stanovený na 14. října 2014, se shodoval s koncem období pokrytého referenční finanční částkou stanoveným rozhodnutím 2014/349.

184 Závěrem je třeba konstatovat, že s ohledem na dočasnost kontextu, v němž se vyvíjel smluvní vztah mezi žalobcem a misí, který byl úzce spjat s přesnými a konkrétními okolnostmi určení a naplňování mandátu mise, za okolností projednávané věci existovaly objektivní důvody ospravedlňující použití po sobě jdoucích smluv na dobu určitou při zaměstnávání žalobce jakožto mezinárodního civilního zaměstnance v uvedené misi po 14. červnu 2014, tedy po deváté smlouvě na dobu určitou. Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobce, tudíž nabídkou uzavřít prvních deset smluv na dobu určitou nedošlo ke zneužití.

185 Pokud jde o objektivní důvody, které mohly podle článku 9 zákona z roku 2003 odůvodnit uzavření jedenácté smlouvy mezi žalobcem a misí, prvně uvedený byl dopisem ze dne 26. června 2014 výslovně informován, že v návaznosti na rozhodnutí o restrukturalizaci mise přijaté členskými státy dne 24. června 2014 bude pracovní místo osoby odpovědné za technologie (*IT Officer*), které zastával od svého přijetí k misi, po 14. listopadu 2014 zrušeno, takže jeho smlouva nebude po tomto datu obnovena. Tato informace byla tedy žalobci výslovně oznámena něco méně než pět měsíců před koncem jeho pracovních vyhlídek v uvedené misi, tedy 14. listopadem 2014, a něco méně než čtyři měsíce před koncem desáté smlouvy, stanoveným na 14. října 2014. Kromě toho uvedený dopis výslovně uváděl důvody, proč mu po 14. listopadu 2014 nemohlo být nabídnuto uzavření nové pracovní smlouvy pro plnění úkolů v rámci mise, které dosud vykonával v rámci svých pracovních poměrů.

186 Mise tak při uplynutí desáté smlouvy dne 14. října 2014 nabídla v souladu s dopisem ze dne 26. června 2014 žalobci uzavření poslední smlouvy na dobu od 15. října do 14. listopadu 2014 v tomto zvláštním kontextu, přímo a úzce spojeném s její restrukturalizací, o níž bylo rozhodnuto v červnu 2014. Žalobce byl tedy plně informován o důvodech a podmínkách, za kterých mu byla nabídnuta poslední smlouva, a o skutečnosti, že s ohledem na restrukturalizaci mise a následné

zrušení pracovního místa, které dosud zastával, neexistuje vyhlídka na obnovení jeho smlouvy pro pracovní úkoly, které dosud plnil. Tato zvláštní okolnost dokonale dokládá vysoce dočasný a nejistý charakter samotné povahy takové mise SZBP, jako byla Eulex Kosovo, a potažmo její samotné existence. Ostatně, krom vložení rozhodčí doložky určující unijní soud do článku 21 se ujednání uvedené smlouvy nelišila od ujednání obsažených v desáté smlouvě.

187 Z konstatování uvedených v bodech 185 a 186 výše vyplývá, že kromě objektivních důvodů souvisejících s dočasným a trvale se vyvíjejícím mandátem mise, pokud jde o délku jejího trvání, obsah a financování, které odůvodňovaly uzavření prvních deseti smluv, existovaly další objektivní důvody založené na specifickém kontextu k tomu, aby bylo ještě konkrétnějším a podrobnějším způsobem odůvodněno rozhodnutí mise navrhnout žalobci uzavřít poslední smlouvu pouze na dobu jednoho měsíce. Takový návrh představoval s ohledem na tyto objektivní důvody nutný a vhodný prostředek k uspokojení potřeb, pro které byl smluvní vztah navázán. Datum konce platnosti uvedené smlouvy se totiž shodovalo s datem, k němuž mělo být pracovní místo, které dosud zastával, zrušeno v rámci restrukturalizace mise, o níž rozhodla Rada, a jejího uskutečnění misí, tedy 15. listopadem 2014.

188 V důsledku toho v první řadě existovaly objektivní důvody, které v souladu s článkem 9 zákona z roku 2003 odůvodňovaly uzavření jedenácti smluv na dobu určitou. Žalobci tudíž bylo nabídnuto uzavřít poslední smlouvu, aniž by došlo ke zneužití. Dále s ohledem na úvahy uvedené v bodech 184 a 187 výše musí být tedy návrh na překvalifikování dotčených jedenácti smluv na jedinou smlouvu na dobu neurčitou zamítnut jako neopodstatněný. A konečně, v souladu s úvahami uvedenými v bodě 82 výše musí být tedy návrh na překvalifikování smluv na dobu určitou uzavřených mezi žalobcem a prvními dvěma misemi uvedenými v bodech 1 a 2 výše rovněž zamítnut.

189 Tento závěr nemůže být zpochybněn doplňujícími argumenty žalobce. Je tomu tak zaprvé, pokud jde o argument vycházející z toho, že smluvní vztah je automaticky překvalifikován na smlouvu na dobu neurčitou, jelikož k podpisu všech jedenácti smluv došlo vždy po jeho nástupu do zaměstnání.

190 Je sice nesporné, že všech jedenáct smluv bylo podepsáno po nabytí jejich účinnosti, avšak stačí konstatovat, že pravidlo, jehož se žalobce dovolává, vychází z ustanovení článku 9 belgického zákona ze dne 3. července 1978 o pracovních smlouvách (*Moniteur belge* ze dne 22. srpna 1978, s. 9277). Jak přitom bylo konstatováno v bodě 139 výše, vnitrostátním právem použitelným na projednávaný spor je právo irské, které neobsahuje, a to ani z podstaty, srovnatelné pravidlo smluvního formalismu. Tento argument je tudíž neopodstatněný.

191 Zadruhé je třeba rovněž odmítnout argument vycházející z toho, že v případě neposkytnutí všech dokumentů, které jsou nedílnou součástí smluv, a zejména sdělení C(2009) 9502, nebyl žalobce před podpisem první smlouvy informován o svých daňových a sociálních právech. V tomto ohledu tvrdí, že při neexistenci informovaného souhlasu a informací ohledně právního rámce použitelného na daných jedenáct smluv jsou tyto neplatné, takže i z tohoto důvodu musí být smluvní vztah překvalifikován na jedinou smlouvu na dobu neurčitou.

192 Mise Eulex Kosovo popírá, že by souhlas žalobce byl vadný.

193 Pokud jde o údajnou neinformovanost žalobce o jeho daňových a sociálních právech před podpisem první smlouvy, jak bylo konstatováno v bodě 113 výše, sdělení C(2009) 9502 mu bylo skutečně zasláno před tímto podpisem.

- 194 Je přitom nesporné, že uvedené sdělení, které bylo nedílnou součástí prvních devíti smluv, uzavřených mezi žalobcem a vedoucím mise, vedle pravidel použitelných na pracovní poměr výslovně uvádělo všechna sociální a daňová práva žalobce. Mimo to je třeba v první řadě uvést, že v e-mailu ze dne 9. února 2010, kterým mu bylo sdělení C(2009) 9502 předáno (viz bod 113 výše), odbor lidských zdrojů mise upřesnil postup a pravidla použitelné za účelem vypracování nabídky zaměstnání mimo jiné pro určení jeho platové třídy a platu. Za tímto účelem žalobce následně zaslal misi zpět formulář s prohlášením o bydlišti, řádně vyplněný a datovaný 22. února 2010. A konečně v návaznosti na to mise e-mailem ze dne 18. března 2010 žalobce na základě dokumentů, které předal v návaznosti na e-mail ze dne 9. února 2010, zejména informovala o kategorii jeho pracovního místa, platové třídě a platovém stupni, jeho platu a dalších požitcích, o délce pracovní doby a pracovních hodinách v misi, o právech v oblasti dovolených a o pojistné smlouvě na vysoké riziko, která bude v jeho prospěch uzavřena. Dále vyzvala žalobce, aby přijal nabídku pracovního místa přiloženou k uvedenému e-mailu ze dne 18. března 2010 a sdělil přesné datum svého příjezdu, přičemž upřesnila, že předtím může požádat o veškeré informace, které považuje za užitečné. Žalobce zaslal uvedenou nabídku, která upřesňovala jeho pracovní místo, platovou třídu, odměnu a datum ukončení jeho původní smlouvy, zpět podepsanou a opatřenou datem 25. března 2010.
- 195 Ze všech výše uvedených konstatování vyplývá, že žalobce uzavřel první smlouvu na dobu určitou s misí Eulex Kosovo s plnou znalostí svých pracovních podmínek a sociálních a daňových práv. Kromě toho žalobce ve svých písemnostech netvrdil, že by mu dokumenty připojené k ostatním deseti po sobě jdoucím smlouvám, které s misí později uzavřel, nebyly poskytnuty. Pokud jde o poslední smlouvu, jak bylo uvedeno v bodě 138 výše, údaje týkající se sociálních a daňových práv žalobce byly obsaženy v ustanoveních samotné smlouvy. Ke smlouvě tedy byly přiloženy pouze popis jeho pracovního místa, platová tabulka a identifikační formulář zaměstnance (*Beneficiary form* nebo *Designation form*).
- 196 Zatřetí ani argument žalobce vycházející z porušení čl. 8 odst. 2 zákona z roku 2003 není opodstatněný.
- 197 V tomto ohledu, jak je uvedeno v bodě 87 výše, žalobce tvrdí, že porušení ustanovení článku 8 zákona z roku 2003 vede *ipso facto* k překvalifikování smluv na dobu určitou na smlouvu na dobu neurčitou. Stejně tak v odpovědi na novou otázku položenou v rámci třetího organizačního procesního opatření žalobce výslovně uvedl, že jeho návrh na náhradu smluvní újmy související s protiprávním ukončením jeho pracovního poměru spočívá na překvalifikování jeho smluvního vztahu v rámci misí na základě „použití [článku 9 zákona z roku] 2003“.
- 198 Nabízí-li podle čl. 8 odst. 2 zákona z roku 2003 zaměstnavatel prodloužení smlouvy na dobu určitou, je povinen informovat zaměstnance písemně nejpozději ke dni jejího obnovení o jeho objektivních důvodech a o neexistenci návrhu na uzavření smlouvy na dobu neurčitou. Článek 8 odst. 4 uvedeného zákona stanoví, že pokud zaměstnavatel neposkytl tyto informace písemně nebo pokud je uvedená informace neurčitá a nejednoznačná, je třeba z okolností daného případu vyvodit správné a spravedlivé důsledky.
- 199 Nejprve je třeba bez dalšího konstatovat, že ustanovení čl. 8 odst. 4 zákona z roku 2003 sice stanoví, že v případě porušení povinnosti předběžného písemného informování stanovené v odstavci 2 tohoto článku je třeba tyto důsledky vyvodit, avšak irský zákonodárce naproti tomu nestanovil, že takové důsledky mohou spočívat v překvalifikování dotčených smluv na dobu určitou na smlouvu na dobu neurčitou. Tato ustanovení se v tomto ohledu liší od ustanovení čl. 9

odst. 3 zákona z roku 2003, z něhož vyplývá, že uvedený zákonodárce tentokrát výslovně stanovil, že v případě porušení odstavců 1 a 2 posledně uvedeného článku je dotyčná smlouva překvalifikována na smlouvu na dobu neurčitou.

- 200 Z judikatury irských soudů, a zejména z rozsudku Labour Court (pracovní soud, Irsko) ze dne 24. února 2009, *National University of Ireland Maynooth v. Dr. Ann Buckley* (FTD092), ve spojení s nímž byli účastníci řízení v rámci třetího organizačního procesního opatření vyzváni, aby předložili případná vyjádření, dále vyplývá, že pokud se použije ustanovení čl. 8 odst. 4 zákona z roku 2003, spočívají v případě porušení čl. 8 odst. 2 zákona z roku 2003 a při objektivních důvodech ospravedlňujících uzavření smlouvy na dobu určitou správné a spravedlivé důsledky ve finančním odškodnění.
- 201 Dále, pokud jde o tvrzené porušení ustanovení čl. 8 odst. 2 zákona z roku 2003 v projednávaném případě, je zajisté možné mít za to, že požadavky na písemné poskytnutí určitých a jednoznačných informací před uzavřením jedenácté smlouvy, která začala být plněna dne 15. října 2014, byly dodrženy. V dopise ze dne 26. června 2014 totiž mise Eulex Kosovo jasně a jednoznačně uvedla, že z důvodu zrušení pracovního místa žalobce k 15. listopadu 2014 mu může po skončení desáté smlouvy navrhnout pouze uzavření poslední smlouvy na dobu určitou. Jak vyplývá z bodů 185 až 187 výše, uplatněný důvod představoval objektivní důvod ve smyslu článku 7 zákona z roku 2003, jelikož přímo souvisí s faktory dočasnosti, které charakterizují samotnou povahu mise.
- 202 Nicméně na rozdíl od toho, co tvrdí mise Eulex Kosovo, a jak uvádí žalobce ve své reakci na třetí organizační procesní opatření, z ustanovení druhé až desáté smlouvy, z dokumentů k nim připojených ani ze šesti hodnocení nevyplývá, že by mise výslovně a specificky v souladu s ustanoveními čl. 8 odst. 2 zákona z roku 2003 žalobce písemně před nabytím účinnosti obnovených smluv seznámila s objektivními důvody, na základě kterých mu nabídla uzavření smluv na dobu určitou namísto smlouvy na dobu neurčitou. Mise Eulex Kosovo se v tomto ohledu odvolává na informace, které podle ní figurovaly v uvedených hodnoceních a v dokumentech přiložených ke smlouvám a jež se týkaly faktorů dočasnosti typických pro tuto misi, a sice zejména omezené délky mandátu jejího nebo jejích jednotlivých vedoucích či omezená doba platnosti pravidelně přidělovaného rozpočtu.
- 203 Je přitom nutno konstatovat, že je nesporné, že druhá až desátá smlouva nebyly podepsány před začátkem jejich plnění. Na rozdíl od toho, co stanoví ustanovení čl. 8 odst. 2 zákona z roku 2003, tudíž nemohl být žalobce před tímto začátkem výslovně a specificky písemně seznámen s informacemi, které obsahovaly.
- 204 Dále je nutno rovněž konstatovat, že pokud jde o šest hodnocení, některá z nich se týkala pracovních období pokrytých několika smlouvami, takže informační povinnost stanovená v čl. 8 odst. 2 zákona z roku 2003 zjevně nemohla být při obnovení druhé až deváté smlouvy dodržena tímto způsobem. Tak je tomu například v případě čtvrtého hodnocení, které se týkalo období od 15. června 2012 do 14. června 2013, tedy období pokrytého šestou, sedmou a osmou smlouvou. Žalobce tedy zjevně nebyl písemně informován o objektivních důvodech ospravedlňujících návrh uzavření sedmé a osmé smlouvy, který mu byl předložen.
- 205 Pokud jde stále o uvedených šest hodnocení, je sice pravda, že to druhé, které se týkalo období od 15. října 2010 do 20. července 2011, obsahovalo údaj „současné datum ukončení mise: 14. října 2011“. Tato informace se však jeví jako nesprávná. Ke dni podpisu druhého hodnocení, tedy 8. srpnu 2011, jak vyplývá z bodu 160 výše, byl totiž již mandát mise od přijetí rozhodnutí

2010/322 prodloužen do 14. června 2012. Jak vyplývá z bodů 162 a 172 výše, datum 14. října 2011 odpovídalo zároveň konci období, jehož se týkaly referenční finanční částky určené k financování mise, a konci mandátu tehdejšího vedoucího mise.

206 Z výše uvedených úvah vyplývá, že kromě absence úplných informací týkajících se prodloužení druhé až desáté smlouvy byly informace, jichž se mise dovolává, v určitých ohledech nejednoznačné, či dokonce nesprávné, takže nesplňovaly požadavky na konkrétní informování předem uvedené v čl. 8 odst. 2 zákona z roku 2003.

207 V důsledku toho žalobce právem uplatňuje porušení ustanovení čl. 8 odst. 2 zákona z roku 2003.

208 Pokud jde naproti tomu o správné a spravedlivé důsledky, které je třeba z uvedeného porušení vyvodit na základě čl. 8 odst. 4 zákona z roku 2003, je třeba připomenout, že z pravidel upravujících řízení před unijními soudy, zejména z článku 21 statutu Soudního dvora Evropské unie, jakož i z článku 76 a čl. 84 odst. 1 jednacího řádu, vyplývá, že spor je v zásadě určen a vymezen účastníky řízení a že unijní soud nemůže rozhodnout *ultra petita* (viz rozsudek ze dne 17. září 2020, Alfamicro v. Komise, C-623/19 P, nezveřejněný, EU:C:2020:734, bod 40 a citovaná judikatura). Konkrétně, je-li věc předložena Tribunálu jakožto soudu příslušnému pro rozhodování sporů ze smlouvy na základě článku 272 SFEU, musí rozhodovat pouze v právním a skutkovém rámci, jak jej vymezili účastníci sporu (viz rozsudek ze dne 17. září 2020, Alfamicro v. Komise, C-623/19 P, nezveřejněný, EU:C:2020:734, bod 41 a citovaná judikatura).

209 Jak je přitom uvedeno v bodě 197 výše, v projednávaném případě žalobce v rozsahu, v němž se dovolává porušení ustanovení článku 8 zákona z roku 2003, výslovně uvedl, že požaduje překvalifikování smluv na dobu určitou na smlouvu na dobu neurčitou, k němuž toto porušení *ipso facto* vede. Dále jasně připomněl, že jeho nárok na náhradu škody spojený s protiprávním ukončením jeho pracovního poměru je založen na překvalifikování jeho smluvního vztahu s misemi, v nichž postupně pracoval, podle článku 9 zákona z roku 2003. Z úvah uvedených v bodech 199 a 200 výše však vyplývá, že takové žádosti o překvalifikování nelze vyhovět pouze na základě porušení článku 8 zákona z roku 2003. To platí tím spíše, pokud v projednávaném případě existovaly, jak bylo konstatováno v bodě 188 výše, v souladu s článkem 9 zákona z roku 2003 objektivní důvody pro uzavření jedenácti po sobě jdoucích smluv na dobu určitou.

210 Vzhledem ke všem předcházejícím úvahám je třeba návrh na překvalifikování po sobě jdoucích smluv na dobu určitou na jedinou smlouvu na dobu neurčitou zamítnout.

b) K návrhu na náhradu všech smluvních škod

211 Návrh žalobce na náhradu smluvních škod uvedený v prvním bodě návrhových žádání spočívá v překvalifikování smluv na dobu určitou na jedinou smlouvu na dobu neurčitou z důvodu zneužití po sobě jdoucích smluv na dobu určitou, kterého se žalované dopustily, a porušení pravidel smluvního formalismu použitelných na základě belgického nebo irského práva. V tomto rámci se dovolává porušení sociálních práv, které měl mít jakožto zaměstnanec zaměstnaný v režimu smlouvy na dobu neurčitou, zejména v oblasti sociálního a důchodového zabezpečení, ale také v oblasti informování, projednávání, oznamování a ukončování smluv. Žalobce se tedy domáhá toho, aby mu byla zpětně přiznána všechna práva, která by mu příslušela na základě uzavření takové smlouvy.

212 Žalované argumenty žalobce zpochybňují.

- 213 V tomto ohledu je třeba zaprvé uvést, že v souladu se závěrem učiněným v bodech 82 a 188 výše musí být výtky vycházející ze zneužití smluv na dobu určitou, kterých se údajně dopustila mise Eulex Kosovo, zamítnuta, a v důsledku toho musí potkat stejný osud i návrh na změnu smluvního vztahu navázaného žalobcem s misí Eulex Kosovo, a potažmo i s prvními dvěma misemi, uvedenými v bodech 1 a 2 výše, na smlouvu na dobu neurčitou.
- 214 Zadruhé, jak vyplývá z bodů 189 až 195 výše, to, že porušila formální pravidla při uzavírání jedenácti smluv, jakož i pravidla týkající se informování zaměstnance – a dovolává se tak neplatnosti těchto smluv z důvodu, že jeho souhlas byl vadný – vytýká žalobce misi nesprávně.
- 215 Návrh na náhradu smluvní újmy tvrzené žalobcem v rámci prvního bodu návrhových žádání musí být tudíž zamítnut jako neopodstatněný.
- 216 S ohledem na závěry učiněné v bodech 188 a 215 výše je třeba návrhy uvedené v prvním bodě návrhových žádání zamítnout jako neopodstatněné, aniž by tak bylo nezbytné rozhodnout o žalovanými vznesené námitce nepřípustnosti těchto návrhů, uvedené v bodě 74 výše (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudky ze dne 26. února 2002, Rada v. Boehringer, C-23/00 P, EU:C:2002:118, bod 52, a ze dne 1. prosince 1999, Boehringer v. Rada a Komise, T-125/96 a T-152/96, EU:T:1999:302, body 143 a 146).

2. K návrhu na náhradu mimosmluvní škody uplatňovanému primárně (druhému bodu návrhových žádání)

- 217 Pokud jde o tento druhý bod návrhových žádání, žalobce v podstatě navrhuje, aby Tribunál konstatoval, že Rada, Komise a ESVČ tím, že během doby jeho zaměstnání v mezinárodních misích Unie jej zaměstnaly jako mezinárodního civilního zaměstnance na smluvním základě, a nikoli jako dočasněho zaměstnance na základě pracovního řádu, porušily různé právní předpisy, zejména některá ustanovení „Smlouvy“, a jednaly s ním diskriminačním způsobem. A dále s ohledem na různé finanční újmy a újmy na právech vyplývajících z pracovního řádu, které mu tato protiprávní jednání způsobilo, žalobce navrhuje, aby bylo těmto třem žalovaným uloženo nahradit mu újmu ve výši, kterou účastníci řízení určí ve lhůtě stanovené Tribunálem.
- 218 Rada, Komise, ESVČ a mise Eulex Kosovo s argumenty žalobce nesouhlasí. Mimoto se Komise a ESVČ ve svém vyjádření k reakci žalobce na druhé organizační procesní opatření, podle níž je jeho návrh na náhradu škody v rámci druhého bodu návrhových žádání založen na článku 268 a čl. 340 druhém odstavci SFEU, dovolávají nepřípustnosti uvedeného návrhu.
- 219 Úvodem je třeba připomenout, že jak bylo konstatováno v bodě 60 výše, druhý bod návrhových žádání vychází z ustanovení článků 268 a 340 SFEU a směřuje k získání náhrady mimosmluvní újmy ze strany Rady, Komise a ESVČ, která žalobci údajně vznikla v důsledku politiky přijímání mezinárodních civilních zaměstnanců misí, kterou uplatňovaly.
- 220 Bez ohledu na nepřípustnost druhého bodu návrhových žádání, které se Komise a ESVČ dovolávají, má Tribunál především za to, že podle judikatury připomenuté v bodě 79 výše je třeba v zájmu hospodárnosti řízení a řádného výkonu spravedlnosti nejprve posoudit návrh, který uvedený bod obsahuje, z věcného hlediska v souladu s judikaturou připomenutou v bodě 79 výše.
- 221 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle čl. 340 druhého pododstavce SFEU „[v] případě mimosmluvní odpovědnosti nahradí Unie v souladu s obecnými zásadami společnými právním řádům členských států škody způsobené jejími orgány nebo jejími zaměstnanci při výkonu

funkce“. Vznik mimosmluvní odpovědnosti Unie ve smyslu čl. 340 druhého pododstavce SFEU za protiprávní jednání orgánů je podle ustálené judikatury vázán na splnění souboru podmínek, a sice protiprávnosti orgánům vytýkaného jednání, skutečné existence škody a existence příčinné souvislosti mezi tvrzeným jednáním a uplatňovanou škodou (viz rozsudky ze dne 9. září 2008, FIAMM a další v. Rada a Komise, C-120/06 P a C-121/06 P, EU:C:2008:476, bod 106 a citovaná judikatura, a ze dne 25. listopadu 2014, Safa Nicu Sepahan v. Rada, T-384/11, EU:T:2014:986, bod 47).

- 222 Tyto podmínky jsou kumulativní. Z toho plyne, že není-li jedna z těchto podmínek splněna, musí být žaloba v plném rozsahu zamítnuta, aniž je nutné zkoumat ostatní podmínky (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 7. prosince 2010, Fahas v. Rada, T-49/07, EU:T:2010:499, bod 93, a ze dne 17. února 2012, Dagher v. Rada, T-218/11, nezveřejněný, EU:T:2012:82, bod 34).
- 223 Kromě toho podmínka týkající se existence protiprávního jednání unijních orgánů vyžaduje dostatečně závažné porušení právní normy, jejímž cílem je přiznat práva jednotlivcům (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 30. května 2017, Safa Nicu Sepahan v. Rada, C-45/15 P, EU:C:2017:402, bod 29 a citovaná judikatura).
- 224 Pokud jde v projednávané věci nejprve o údajné porušení právních norem, zejména primárního práva, je třeba zaprvé konstatovat, že žalobce v poznámce pod čarou 63 žaloby odkazuje, aniž upřesňuje jednotlivá ustanovení, na výňatek z odborné knihy o obecném unijním právu hmotném, v němž je odkazováno na články 39 a 42 ES. Je přitom třeba připomenout, že tyto články byly součástí třetí části („Politiky Společenství“) hlavy III („Volný pohyb osob, služeb a kapitálu“) kapitoly I („Pracovníci“) Smlouvy o ES a že volný pohyb pracovníků je zajištěn uvnitř Unie [článek 75 SFEU (dříve článek 39 ES)]. Podle článku 48 SFEU (dříve článek 42 ES) přijme normotvůrce v oblasti sociálního zabezpečení opatření nezbytná k zavedení volného pohybu pracovníků. Vzhledem k tomu, že pracovní poměr dotčený v projednávané věci byl ustaven a vykonáván výlučně mimo unijní území, netýká se projednávaná věc v žádném případě výkonu práva žalobce na volný pohyb jakožto pracovníka, takže tvrzení, že diskriminace, které se dopustily první tři žalované, „je v rozporu se Smlouvou“, je zjevně neopodstatněné.
- 225 Zadruhé, pokud jde o výtku vycházející ze zneužití pravomoci, kterého se údajně dopustily Rada, Komise a ESVC, žalobce v podstatě tvrdí, že zavedly a používaly systém obsazování misí personálem, který byl v rozporu s ustanoveními primárního práva. Kromě toho tvrdí, že orgány si samy uvědomily právní a finanční rizika a možné poškození dobré pověsti, které mohly plynout ze smluv uzavřených mezi jednotlivými misemi SZBP a mezinárodními civilními zaměstnanci. V tomto ohledu žalobce odkazuje na výroční zprávu o činnosti za rok 2012, vypracovanou útvarem nástrojů zahraniční politiky (*Service for Foreign Policy Instruments*) Komise, a dále na dokumenty, které byly vypracovány skupinou poradců pro vnější vztahy (RELEX) pro Radu.
- 226 V této souvislosti je třeba připomenout, že článek 28 SEU, který pozměnil a nahradil článek 14 EU ve znění platném při zřízení mise Eulex Kosovo (viz bod 158 výše), v odstavci 1 prvním pododstavci stanoví, že pokud mezinárodní situace vyžaduje operativní akci Unie, přijme Rada nezbytná rozhodnutí, v nichž se stanoví její cíle, rozsah, prostředky, které budou Unii poskytnuty, podmínky jejího provádění a, je-li to nezbytné, dobu jejího trvání. Je tak třeba konstatovat, že ve specifickém rámci SZBP přísluší Radě, aby rozhodla o prostředcích, které mají být Unii poskytnuty, a o podmínkách provádění rozhodnutí, která přijímá z titulu dotčené operativní akce Unie. Vzhledem k tomu, že toto ustanovení nestanoví žádné omezení prostředků, kterých se týká, je třeba mít za to, že tyto zahrnují zejména personální prostředky poskytnuté uvedené akci.

- 227 Právě na základě těchto zvláštních ustanovení SZBP, jak byla obsažena již v článku 14 Smlouvy o EU ve znění platném v roce 2008, Rada v čl. 9 odst. 3 společné akce 2008/124 stanovila, že mise Eulex Kosovo může na základě svých potřeb přijímat rovněž mezinárodní a místní civilní zaměstnance na smluvním základě. Co se týče pracovních podmínek těchto civilních zaměstnanců, Rada nejprve rozhodla, jak vyplývá z čl. 10 odst. 3 společné akce 2008/124 v jejím původním znění, že „pracovní podmínky a práva a povinnosti mezinárodního civilního personálu jsou stanoveny ve smlouvách uzavřených mezi vedoucím mise a členy personálu“. Toto ustanovení zůstalo beze změny až do přijetí rozhodnutí 2014/349, kterým bylo pozměněno tak, aby zohledňovalo přiznání právní subjektivity misi Eulex Kosovo článkem 15a, který vložilo do společné akce 2008/124. Uvedené ustanovení tak od té doby hovoří o smlouvách uzavíraných mezi misí a dotýčným členem personálu.
- 228 Z výše uvedených konstatování vyplývá, že normativní ustanovení týkající se mise Eulex Kosovo výslovně stanovila právní základ umožňující vedoucímu mise a následně misi samotné přijímat mezinárodní civilní zaměstnance na smluvním základě z titulu ustanovení primárního práva vztahujících se specificky k SZBP.
- 229 Kromě toho se žalobce marně dovolává výroční zprávy o činnosti za rok 2012 vypracované útvarem nástrojů zahraniční politiky Komise, která obsahuje návrh použít na smluvní zaměstnance misí SZBP pracovní řád, který byl formulován za účelem „zabránění právním a finančním rizikům a možnému poškození dobré pověsti“, a dále dokumentů, které byly vypracovány skupinou RELEX pro Radu, jež obsahovaly návrhy na nový právní rámec pro mezinárodní civilní zaměstnance. I za předpokladu, že by byla existence takových návrhů prokázána, by totiž bylo nutno konstatovat, že žalobce neprokazuje, v čem by skutečnost, že nebyly přijaty, sama o sobě představovala dostatečně závažné porušení právní normy přiznávající práva jednotlivcům.
- 230 A zadruhé, pokud jde o údajné porušení zásad rovného zacházení a zákazu diskriminace, žalobce nejprve nesprávně tvrdí, že mezi jednotlivými členy smluvního personálu mise existovala diskriminace z důvodu použití různých vnitrostátních práv, na něž smluvní ujednání vycházející ze sdělení C(2009) 9502 odkazovala. Podle ustálené judikatury totiž zásada rovného zacházení vyžaduje, aby se srovnatelnými situacemi nebylo zacházeno odlišně a s odlišnými situacemi stejně, není-li takové zacházení objektivně odůvodněno (viz rozsudek ze dne 10. října 2013, Manova, C-336/12, EU:C:2013:647, bod 30 a citovaná judikatura). S ohledem na uvedenou judikaturu je třeba mít za to, že bez ohledu na skutečnost, že členové mezinárodního civilního personálu uzavřeli své smlouvy s misí Eulex Kosovo individuálně, je s těmito zaměstnanci zacházeno stejným způsobem, který je v jejich smlouvách formulován totožně (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 30. září 2014, Bitiqi a další v. Komise a další, T-410/13, nezveřejněné, EU:T:2014:871, bod 35). Toto tvrzení tudíž musí být odmítnuto jako neopodstatněné.
- 231 Zadruhé žalobce rovněž nesprávně tvrdí, že mu vznikla újma z důvodu nerovného zacházení a diskriminace oproti jeho evropským kolegům zaměstnaným v postavení zaměstnance podléhajícího pracovnímu řádu, které mu mělo být podle jeho názoru jakožto zaměstnanci pracujícímu v rámci ESVČ přiznáno, přičemž dodává, že v souladu s rozhodnutím o zřízení ECOMM neměl být personál přijímán jiným způsobem než jako „evropští zaměstnanci“.
- 232 Jak totiž vyplývá z bodů 224 až 230 výše, normotvůrce se při stanovování právního základu v rámci normativních ustanovení týkajících se mise Eulex Kosovo umožňujícího vedoucímu mise a poté i jí samotné přijímat mezinárodní civilní personál na smluvním základě nedopustil nesprávného

právního posouzení. Pokud jde dále o tvrzení, že z rozhodnutí o zřízení ECMM vyplývá, že personál nemá být přijímán jinak než jako „evropští zaměstnanci“, je třeba konstatovat, že žalobce nepředložil uvedené rozhodnutí ani žádnou informaci na podporu tohoto tvrzení. V každém případě je třeba konstatovat, že memorandum o porozumění podepsané v Bělehradě dne 13. července 1991, kterým se zřizuje ECMM, následně přejmenovaná na EUMM, neobsahuje ustanovení, které by mohlo prokázat, že smluvní zaměstnanci byli následně v misi Eulex Kosovo zaměstnáváni protiprávně.

- 233 Zatřetí žalobce rovněž marně odkazuje na rozsudek tribunal du travail francophone de Bruxelles (frankofonní soud pro pracovní právní spory v Bruselu, Belgie) ze dne 30. června 2014 ve věci RG č. 12/3600/A a dále na rozsudek ze dne 5. října 2004, Sanders a další v. Komise (T-45/01, EU:T:2004:289), které dle něj nejen odhalují problém diskriminace plynoucí z „neevropských“ smluv, ale rovněž dokreslují finanční důsledky, které to má pro unijní orgány.
- 234 Zaprvé totiž žalobce neuvádí důvody, proč by tato dvě rozhodnutí mohla být v projednávaném případě základem pro návrh na náhradu škody, který je součástí druhého bodu návrhových žádání.
- 235 Zadruhé, pokud jde o rozsudek tribunal du travail francophone de Bruxelles (frankofonní soud pro pracovní právní spory v Bruselu) v uvedené věci, je nutno konstatovat, že spor dotčený tímto rozsudkem se týkal skutkových okolností, které neměly relevantní vztah k okolnostem projednávané věci. Uvedený spor se totiž týkal primárně návrhu na náhradu škody za ukončení smlouvy na dobu určitou s mezinárodním civilním zaměstnancem mise Eulex Kosovo v důsledku jeho propuštění pro závažná pochybení. V uvedeném rozsudku měl přitom tribunal du travail francophone de Bruxelles (frankofonní soud pro pracovní právní spory v Bruselu) za to, že dotčená pracovní smlouva byla ukončena předčasně, aniž by se jednalo o závažný důvod, pracovní neschopnost nebo vyšší moc, čímž došlo k porušení použitelných ustanovení francouzského pracovního práva, takže bylo třeba žalobce odškodnit. Vzhledem k tomu, že žalobce neupřesnil důsledky, které je třeba z uvedeného rozhodnutí vyvodit, není tudíž Tribunál schopen je identifikovat.
- 236 Stejně tak, pokud jde o rozsudek ze dne 5. října 2004, Sanders a další v. Komise (T-45/01, EU:T:2004:289), jehož se žalobce rovněž dovolává, nelze závěry, které z něj vyplývají, přenést *per analogiam* na projednávaný případ. V bodě 142 uvedeného rozsudku totiž Tribunál konstatoval, že Komise tím, že žalobcům nenabídla v rozporu se stanovami společného podniku, pro který pracovali, smlouvy dočasného zaměstnance, porušila při výkonu svých administrativních pravomocí právo, které zúčastněným plynulo z uvedených stanov. V projednávané věci přitom žalobce neprokázal, že by na základě ustanovení unijního práva měl nárok být zaměstnán v misích uvedených v bodech 1 až 3 výše podle pravidel pracovního (nebo obdobného) řádu.
- 237 S ohledem na veškeré úvahy uvedené v bodech 224 až 236 výše je třeba konstatovat, že žalobce nepředložil důkaz dostatečně závažného porušení jakékoliv právní normy, která mu má přiznávat práva.
- 238 Vzhledem k tomu, že chybí jedna z kumulativních podmínek pro vznik mimosmluvní odpovědnosti Unie, musí být návrh na náhradu škody uvedený v druhém bodě návrhových žádání zamítnut jako neopodstatněný, aniž by bylo v souladu s judikaturou připomenutou v bodě 216 výše nutné rozhodovat o důvodech nepřipustnosti tohoto návrhu uvedených v bodech 74 a 218 výše.

3. K podpůrnému návrhu na mimosmluvní náhradu škody (třetímu bodu návrhových žádání)

- 239 Podpůrně pro případ, že by Tribunál zamítl návrhy obsažené v prvních dvou bodech návrhových žádání, žalobce předkládá návrh na náhradu škody založený na mimosmluvní odpovědnosti „evropských orgánů“. Tvrdí, že žalované v rámci smluvního vztahu, který mu vnutily, porušily zásady právní jistoty, respektování nabytých práv a ochrany legitimního očekávání, právo na řádnou správu, zásadu administrativní transparentnosti a povinnost jednat s náležitou péčí, zásadu ochrany jednotlivců a kodex řádné správní praxe. Tvrdí přitom, že pokud by první dva body návrhových žádání musely být odmítnuty jako nepřipustné nebo zamítnuty jako neopodstatněné, prokazovalo by to porušení těchto zásad, práv a povinností, jakož i uvedeného kodexu žalovanými. V takovém případě by totiž „nemohl určit, jakému právu podléhaly jeho smlouvy a v jakých lhůtách a rozsahu bylo možné tato práva nebo jejich porušení uplatňovat“. Tvrdí tudíž, že kdyby měl Tribunál odmítnout jako nepřipustné nebo zamítnout jako neopodstatněné první dva body návrhových žádání, způsobilo by mu to škodu odhadovanou na 150 000 eur.
- 240 Ve svém vyjádření k námitkám nepřipustnosti vzneseným žalovanými žalobce tvrdí, že z žaloby jasně vyplývá, že podpůrně směřuje k založení mimosmluvní odpovědnosti orgánů s ohledem na porušení základních práv. Má za to, že není s to podrobněji vysvětlit, která z jeho práv byla porušena, jelikož toto porušení může být prokázáno pouze v případě, že by Tribunál zamítl nebo odmítl jeho návrhy formulované primárně v prvních dvou bodech návrhových žádání. Tyto zvláštní okolnosti projednávané věci a právní rámec, který se na ni použije, musí být vzaty v úvahu při posuzování, zda byla dodržena ustanovení článku 76 jednacího řádu. Z týchž důvodů, jaké byly uvedeny v souvislosti s druhým bodem návrhových žádání, má žalobce za to, že Soudní dvůr Evropské unie má pravomoc rozhodnout o třetím bodu návrhových žádání. S ohledem na nejasnost, nesoudržnost a nepředvídatelnost právního rámce, který byl vytvořen, nemůže Komise žalobci podle jeho názoru vytýkat, že nevymezil příslušný díl odpovědnosti každého z orgánů, kterých se třetí bod návrhových žádání týká.
- 241 V případě, že by třetí bod návrhových žádání byl prohlášen za přípustný – proti čemuž se s ohledem na údajnou nejasnost argumentace žalobce Rada, Komise a ESVČ staví – navrhuji tyto orgány, aby byl zamítnut jako neopodstatněný.
- 242 Tribunál má za to, že je třeba přezkoumat přípustnost návrhu na mimosmluvní náhradu újmy formulovaného ve třetím bodě návrhových žádání.
- 243 V tomto ohledu je třeba připomenout, že na základě čl. 21 prvního pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie ve spojení s jeho čl. 53 prvním pododstavcem a čl. 76 písm. d) jednacího řádu musí každá žaloba obsahovat uvedení předmětu sporu a stručný popis dovolávaných žalobních důvodů. Tento popis musí být dostatečně jasný a přesný, aby umožnil žalovanému připravit si svou obhajobu a Tribunálu o žalobě rozhodnout případně i bez dalších podpůrných informací. Za účelem zajištění právní jistoty a řádného výkonu spravedlnosti je k přípustnosti žaloby nezbytné, aby základní skutkové a právní poznatky, na kterých je žaloba založena, vycházely přinejmenším stručně, avšak soudržným a srozumitelným způsobem, ze samotného textu žaloby. Konkrétně, aby byly tyto požadavky splněny, musí žaloba znějící na náhradu škody způsobené unijním orgánem obsahovat údaje, které umožňují určit jednání, které žalobce orgánu vytýká, důvody, na základě kterých má za to, že mezi tímto jednáním a škodou, o které tvrdí, že ji utrpěl, existuje příčinná souvislost, jakož i charakter a rozsah této škody (viz rozsudek ze dne

2. března 2010, Arcelor v. Parlament a Rada, T-16/04, EU:T:2010:54, bod 132 a citovaná judikatura, a usnesení ze dne 5. října 2015, Grigoriadis a další v. Parlament a další, T-413/14, nezveřejněné, EU:T:2015:786, bod 30).

- 244 Je přitom třeba konstatovat, že žaloba, a to i pokud je posuzována jako celek, ani následné písemnosti žalobce neumožňují s požadovanou jasností a přesností určit dostatečně přímou příčinnou souvislost mezi porušeními práva, kterých se údajně dopustily žalované, a újmou uplatňovanou žalobcem v rámci návrhu na její náhradu formulovaného ve třetím bodě návrhových žádání.
- 245 Žalobce se totiž v podstatě dovolává existence újmy způsobené tím, že Tribunál zamítl jeho první dva body návrhových žádání. Návrh směřující k založení mimosmluvní odpovědnosti žalovaných na základě článků 268 a 340 SFEU je založen právě na uvedené újmě.
- 246 I když tedy žalobce zakládá svůj návrh na náhradu škody při charakterizování tvrzené újmy na jednání Tribunálu, chce ve skutečnosti založit mimosmluvní odpovědnost žalovaných, a to z důvodu jejich údajného protiprávního jednání uvedeného v rámci prvních dvou bodů návrhových žádání, které mu způsobilo smluvní či mimosmluvní újmu. Za těchto podmínek není Tribunál s to pochopit, jak by jeho rozhodnutí o zamítnutí obou prvních bodů návrhových žádání jako neopodstatněných mohlo žalobci způsobit újmu přičitatelnou žalovaným.
- 247 Z toho plyne, že třetí podpůrně formulovaný bod návrhových žádání nesplňuje požadavky stanovené v čl. 76 písm. d) jednacího řádu, a tudíž musí být z důvodu své nejasnosti odmítnut jako zjevně nepřipustný (viz body 73 a 241 výše).
- 248 S ohledem na úvahy uvedené v bodech 216, 238 a 247 výše a vzhledem k tomu, že musí být první a druhý bod návrhových žádání zamítnuty jako neopodstatněné a třetí bod odmítnut jako nepřipustný, musí být žaloba v plném rozsahu zamítnuta, aniž by bylo v souladu s judikaturou připomenutou v bodě 216 výše třeba rozhodovat o ostatních námitkách nepřipustnosti vznesených žalovanými.

V. K nákladům řízení

- 249 Podle článku 219 jednacího řádu Tribunál v rámci svého rozhodnutí, které vydává po zrušení původního rozsudku a vrácení věci Tribunálu, rozhoduje o nákladech souvisejících s řízeními zahájenými před ním a s řízením o kasačním opravném prostředku před Soudním dvorem.
- 250 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.
- 251 Článek 134 odst. 3 jednacího řádu stanoví, že pokud měli účastníci řízení ve věci částečně úspěch i neúspěch, ponese každý z nich vlastní náklady řízení.
- 252 Soudní dvůr v rozsudku v řízení o kasačním opravném prostředku určil, že o nákladech řízení bude rozhodnuto později. Tribunálu tedy podle článku 219 jednacího řádu přísluší, aby v tomto rozsudku rozhodl o nákladech souvisejících s řízeními zahájenými před ním a s řízením o kasačním opravném prostředku před Soudním dvorem.

- 253 Vzhledem k tomu, že žalované neměly úspěch v řízení o kasačním opravném prostředku před Soudním dvorem ve věci C-43/17 P, je důvodné jim uložit, že ponесou vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené žalobcem v souvislosti s uvedeným řízením, jakož i s řízením před Tribunálem, které předcházelo kasačnímu opravnému prostředku, ve věci T-602/15, a to počínaje námitkami nepřípustnosti, které vznesly samostatným podáním v posledně uvedeném řízení.
- 254 Vzhledem k tomu, že žalobce neměl úspěch ve věci samé v řízení po vrácení věci Tribunálu T-602/15 RENV, je důvodné mu uložit, že ponese vlastní náklady řízení, včetně nákladů souvisejících s podáním žaloby, a nahradí náklady vynaložené žalovanými v souvislosti s tímto řízením.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (druhý rozšířený senát)

rozhodl takto:

- 1) **Žaloba se zamítá.**
- 2) **Rada Evropské unie, Evropská komise, Evropská služba pro vnější činnost (ESVČ) a mise Eulex Kosovo ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené žalobcem v souvislosti s řízením o kasačním opravném prostředku před Soudním dvorem ve věci C-43/17 P, jakož i s prvotním řízením před Tribunálem ve věci T-602/15, a to počínaje námitkami nepřípustnosti, které vznesly samostatným podáním v posledně uvedeném řízení.**
- 3) **Liamu Jenkinsonovi se ukládá, že ponese vlastní náklady řízení před Tribunálem ve věci T-602/15 RENV, včetně nákladů souvisejících s podáním žaloby, a nahradí náklady vynaložené žalovanými v souvislosti s tímto řízením.**

Van der Woude

Tomljenović

Schalin

Škvařilová-Pelzl

Nömm

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 10. listopadu 2021.

Podpisy.

Obsah

I. Skutečnosti předcházející sporu	2
II. Řízení před Tribunálem a Soudním dvorem	3
III. Návrhová žádání	5
IV. Právní otázky	7
A. Úvodní poznámky	7
1. K právnímu základu a předmětu žaloby, jakož i prvních tří bodů návrhových žádání žalobce	7
2. K příslušnosti Tribunálu v návaznosti na rozsudek v řízení o kasačním opravném prostředku	10
B. K přípustnosti	12
C. K věci samé	13
1. K primárně uplatněnému návrhu na překvalifikování smluvního vztahu na smlouvu na dobu neurčitou a na náhradu smluvní škody (prvnímu bodu návrhových žádání)	13
a) K návrhu na překvalifikování po sobě jdoucích smluv na dobu určitou na jedinou smlouvu na dobu neurčitou	13
1) K určení práva rozhodného pro jedenáct smluv na dobu určitou	14
i) Úvodní poznámky	15
ii) Pravidla pro určení vnitrostátního práva použitelného na dotčený smluvní vztah	16
iii) K absenci ujednání, které by mohlo přímo vyřešit spor, který je základem prvního bodu návrhových žádání, ve všech jedenácti smlouvách na dobu určitou	17
iv) K vnitrostátnímu právu hmotnému použitelnému na prvních devět smluv na dobu určitou, uzavřených mezi žalobcem a vedoucím mise Eulex Kosovo	18
v) K vnitrostátnímu právu hmotnému použitelnému na desátou a jedenáctou smlouvu na dobu určitou, uzavřeným mezi žalobcem a misí Eulex Kosovo	20
2) Irské pracovní právo hmotné použitelné v projednávaném případě a provádějící ustanovení 5 rámcové dohody	22
3) K použití irského pracovního práva na návrh o překvalifikování jedenácti smluv na dobu určitou na jedinou smlouvu na dobu neurčitou	23

b) K návrhu na náhradu všech smluvních škod	34
2. K návrhu na náhradu mimosmluvní škody uplatňovanému primárně (druhému bodu návrhových žádání)	35
3. K podpůrnému návrhu na mimosmluvní náhradu škody (třetímu bodu návrhových žádání)	39
V. K nákladům řízení	40